

CURIERUL ADVENTIST

FEBRUARIE 2024: PUTEREA BIVOLULUI ȘI ZBORUL DE VULTUR
+ ÎȚI MAI LIPSEȘTE UN LUCRU + PARADOXURILE VICTORIEI
+ FRICA DE DOMNUL, SOLUȚIA DIVINĂ PENTRU ANXIETĂȚILE
ȘI FRICILE NOASTRE + BĂTĂLIA ÎNTRE MAI BINE ȘI MAI MULT
+ COARNELE PROTESTANTE ALE MONSTRULUI PREACREȘTIN

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Prioritățile credinței

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

TRAGEDIA VEACURILOR

6 lei

TRAGEDIA VEACURILOR ABORDEAZĂ LUPTELE DIN TRECUT PENTRU A SCOATE ÎN EVIDENȚĂ FAPTELE ȘI PRINCIPIILE CARE VOR INFLUENȚA DECISIV MERSUL LUMII ȘI EVENIMENTELE VIITOARE. ÎN PAGINILE SALE SUNT DEZVĂLUIE SCENELE MARIILOR LUPTE DINTRE ADEVĂR ȘI MINCIUNĂ, ÎNȘELĂCIUNILE LUI SATANA ȘI MIJLOACELE PRIN CARE I SE POATE REZISTA CU SUCCES. CITITORII VOR GĂSI O SOLUȚIE SATISFĂCĂTOARE PENTRU MAREA PROBLEMĂ A RĂULUI ȘI A SUFERINȚEI ȘI VOR DESCOPERI DREPTATEA ȘI IUBIREA LUI DUMNEZEU.

TRAGEDIA VEACURILOR ESTE TRADUSĂ ÎN MAI MULT DE 77 DE LIMBI ȘI MILIOANE DE OAMENI AU AVUT ȘI AU DE CĂȘTIGAT ÎN URMA CITIRII EI.

OBIECTUL MARIILOR LUPTE EȘTI TU – ȘI TU EȘTI CEL CARE DECIDE!

Imagine cu titlu de prezentare

EDIȚIA DE BUZUNAR ARE ACELAȘI CONȚINUT PE CARE ÎL AU EDIȚIILE ANTERIOARE ALE CĂRȚII **TRAGEDIA VEACURILOR**, DE ELLEN G. WHITE, ÎNSĂ LA DIMENSIUNI ȘI GREUTATE MAI MICI, ASTFEL ÎNCÂT POATE FI PURTATĂ CU UȘURINȚĂ ÎN BUZUNAR. **EDIȚIE CU PAGINI COLOR.**

Anul CX, FEBRUARIE 2024. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chirliianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

ISPITE CONTEMPORANE

Evenimentele din jurul nostru ne spun cu hotărâre că trăim vremurile sfârșitului. Veștile rele ne inundă sufletul și mintea în fiecare zi. Știm că toate aceste realități trebuie să ne facă să ne pregătim și mai serios pentru vremurile tulburi care stau în fața noastră. Dar v-ați gândit că nu doar noi ne pregătim pentru sfârșit? Domnul Isus spune că așa cum gospodarul cel bun alege grâul de semănat, pregătește terenul și apoi aruncă în brazdă boabele binecuvântate, tot așa și vrăjmașul lui se pregătește să îi facă rău adunând boboșe de neghină, mult mai mici decât cele de grâu și, aparent, mult mai dificil de adunat. Parabola ne transmite foarte clar ideea că avem de luptat cu un dușman care nu precupește niciun efort pentru a ne face rău chiar dacă pentru asta trebuie să adune bob cu bob toată neghina de pe câmp. El își adaptează ispitele la realitățile de azi, interesul lui fiind nu acela de a ne îndepărta de formele religiei, ci de spiritul ei, de o relație autentică cu Dumnezeu nostru. Cum? Alterând ceea ce Ellen White numește „marile puteri morale ale sufletului” – credința, nădejdea și iubirea (*Mărturii*, vol. 3, p. 187).

O credință vie sau o formă de credință?

Azi toată lumea crede: în oricine, în orice, dar cel mai mult ni se spune să credem în noi. O credință contrafăcută este o credință mică, pentru că nu trece dincolo de limitele sinelui nostru, nu trece dincolo de noi și nici nu ne cere să ne schimbăm radical. Este o credință care are mult entuziasm, care vorbește frumos despre Dumnezeu, care încearcă să îi constrângă pe ceilalți să creadă la fel, dar care se teme să ia în serios schimbarea inimii și a gândurilor. Este o credință pe care oamenii sunt sfătuiți să o păstreze doar în suflet, în vreme ce în exterior îi pot tăgădui puterea și valoarea. Este credința israeliților care au proclamat cu bucurie o „sărbătoare în cinstea Domnului” tocmai actul prin care se lepădau de El – închinarea la vițelul de aur (Exodul 32:5). Este închinarea sincretică a Babilonului în care fiecare se poate închina cui vrea, doar să se închine și cui trebuie. Iar ispita aceasta nu este doar pentru cei care au o cunoaștere superficială despre Dumnezeu, ci este pentru toți cei care caută să trăiască o viață de credință, dar care nu își iau timp să o construiască cu răbdare pe Stânca Veacurilor.

Dumnezeu are însă în vremea sfârșitului o grupă de oameni care au credința autentică. Ea nu este o credință oarbă, ci una pentru care găsim dovezi noi în fiecare zi. Credința este cea care îi conduce la studiu, la cercetare și la descoperire. Este o credință plină de entuziasm, dar o credință care celebrează prezența lui Dumnezeu în orice loc. O credință vie care îl transformă pe cel care o are după chipul lui Dumnezeu. O credință care acceptă că Dumnezeu are și alte oi, dar care știe că are doar un staul – Cuvântul Lui viu, care trebuie să se descopere în biserica Sa, în care El cheamă oameni din orice seminție, limbă și popor. O credință vie nu neagă faptul că și alții au experiențe cu Dumnezeu, dar știe că aceste experiențe ne conduc pe toți la schimbare, ne fac mai umili și mai deschiși să acceptăm voia Lui. Ea nu este doar în suflet, ea este și în cântec, și în rugăciune, și la muncă, și în viața de familie. Credința începe cu

CUPRINS

3 Editorial

Adrian Neagu
Ispite contemporane

5 Spiritual

Frank Hasel
Prioritățile credinței

13 Reflecții

Daniel Nițulescu
Puterea bivolului și zborul de vultur

14 Spiritual

Dan Constantinescu
Îți mai lipsește un lucru

16 Opinii

Mugurel Asaftei
Paradoxurile victoriei

18 Psihologie creștină:

Liviu Văduva
Frica de Domnul, soluția divină pentru anxietățile și fricile noastre

20 Spiritual

Balla Lorand
Bătălia între mai bine și mai mult

23 Sănătate

Georgică Voinea
Un centru de sănătate în Munții Apuseni

25 Experiențe

Gili Antea
OM2 – strict secret

27 Profeție

Florin Lăiu
Coarnele protestante ale monstrului preacreștin

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

ceea ce gândim, cu ceea ce mâncăm, cu ceea ce spunem și merge până la cele mai profunde simțăminte pe care le avem. Credința nu este o faptă cu care să cumpărăm mântuirea, nu este despre ceea ce facem noi, ci este mai degrabă despre ceea ce noi alegem să nu facem înfrânându-ne tendința care ne duce spre păcat și lăsându-L pe Dumnezeu să acționeze. Este renunțarea la înțelepciunea noastră pentru înțelepciunea Lui, este abandonarea noastră completă în mâna lui Dumnezeu. Fără această credință, „este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu” (Evrei 11:6).

O speranță mică sau o speranță mare?

Se spune că există speranțe mici, care sunt realizabile pe pământul acesta, și speranțe mari, care trec dincolo de viața aceasta și care se vor împlini în veșnicie. Există astăzi o tendință generalizată de a lega speranța doar de capacitățile omului, de ceea ce putem noi face, de ceea ce putem noi realiza. Pare că totul se poate rezolva fără Dumnezeu, și modul acesta de gândire al lumii din jur ajunge să ne definească și nouă felul în care ne raportăm la crizele din viața noastră. Ne rugăm mai puțin, dar ne stresăm mai mult. Când totul stă în puterea ta, atunci trebuie să te străduiești să rezolvi tu, ai impresia că și ceilalți au aceleași așteptări de la tine, iar când lucrurile ies bine, te aștepti să fii apreciat. De ce? Pentru că tu ai reușit să faci ceva semnificativ. Când speranțele noastre sunt toate legate de ce putem face noi, ceilalți devin ori mijlocul prin care ele se pot realiza, ori competitori cu care trebuie să ne luptăm.

Ar trebui să nu uităm că nu există speranță autentică fără credință autentică și fără dragoste autentică. Dacă una dintre ele lipsește, toate lipsesc într-o anumită măsură. Speranța autentică nu se leagă de ceea ce poate face omul, ci de ceea ce poate face Dumnezeu. De aceea, cel ce are speranță se roagă mult, pentru că el știe că împlinirea speranței lui ține de Dumnezeu. Când are succes, el e convins că acesta a venit de la Dumnezeu, este lucrarea Sa, de aceea nu se laudă și nici nu așteaptă laude. El nu îi urăște pe ceilalți, pentru că ei nu sunt competitorii săi, ci tovarășii lui de drum, nu dă vina pe ceilalți când ceva nu merge bine, pentru că el știe că

„toate lucrurile lucrează împreună spre binele” lui (Romani 8:28). Dacă poate face ceva, face, dacă nu poate face nimic, așteaptă. Îl așteaptă pe Domnul, speranța lui (Psalmii 25:5). El știe ce așteaptă și mai ales pe Cine așteaptă. El se bucură de ceea ce are aici, dar știe că adevăratele bogății sunt acasă, el știe că este cetățeanul cerului și, tot ce face, face cu gândul la casa lui. Acesta este dorul lui în fiecare zi, este rugăciunea lui în fiecare seară.

Dragostea este un simțământ sau o poruncă?

Cel rău nu luptă să ne altereze doar credința și speranța, ci mai ales dragostea. Biblia spune clar că unul dintre semnele sfârșitului este „răcirea” dragostei și faptul că oamenii vor ajunge să nu mai aibă nici măcar dragoste firească (Matei 24:12; 2 Timotei 3:3). Păcatul ne desensibilizează, ajungem să fim răi, aspri și fără milă. Astăzi, dragostea nu mai este privită ca o poruncă, ci este doar ceva ce simți, iar simțămintele noastre nu sunt veșnice. Așa că nici dragostea nu este veșnică. Dragostea trece și prin stomac, adică e legată de niște interese; iubești dacă primești ceva în schimb; nu este dezinteresată. De multe ori, astăzi dragostea se confundă cu mila, cu capacitatea de a îndura suferința, sau cu lingușirea, cu flatarea sau cu lauda. Dar niciuna dintre acestea nu este dragoste chiar dacă dragostea este miloasă, răbdătoare și plină de cuvinte frumoase. Și nu doar că noi ajungem să îi iubim pe alții în acest fel, dar simțim că dacă cineva nu ne iubește așa, nu ne iubește deloc, nu îi pasă de noi, nu ne este prieten.

În schimb, dragostea autentică este cu mult mai mult decât atât. Este un principiu veșnic, este o poruncă. Chiar dacă simte bucuria sau durerea, ea nu este legată de ceea ce simțim, ci de principiile profunde de viață, de speranțele noastre și de credința noastră că suntem cu toții copii ai lui Dumnezeu și că El ne iubește pe toți la fel. Ea nu este trecătoare. Ea izvorăște din Dumnezeu cel veșnic. Nu este centrată pe sine, ci pe celălalt. Ea păstrează limitele, dar face tot ce îi stă în putere pentru salvarea celuilalt. Modelul ei este Isus Hristos și puterea ei vine din Duhul Sfânt. Ea „nu va pieri niciodată” și doar ea îi dă putere celui ce o are să trăiască fiecare zi cu bucurie, cu speranță și credință.

Tocmai de aceea este nevoie ca zilnic să ne înnoim puterile, să bem zilnic din izvorul iubirii divine, să cultivăm credința și speranța. Nu avem de ce să fim lipsiți de entuziasm, reci și fără speranță, păstrând la nesfârșit doar o formă de evlavie care nu are nicio putere. Religia autentică este vie, luminoasă, iubitoare și plină de Duhul Sfânt. Iar dacă simțim că ea lipsește din jurul nostru, cel mai înțelept ar fi să începem schimbarea cu viața noastră. Sigur îi vom molipsi și pe ceilalți. ■

Adrian Neagu, director editorial, Editura Viață și Sănătate

PRIORITĂȚILE CREDINȚEI¹

1. MAI PUȚIN ÎNSEAMNĂ MAI MULT

„LUAȚI SEAMA DECI SĂ UMBLAȚI CU BĂGARE DE SEAMĂ, NU CA NIȘTE NEÎNȚELEPȚI, CI CA NIȘTE ÎNȚELEPȚI. RĂSCUM-PĂRAȚI VREMEA, CĂCI ZILELE SUNT RELE” (EFESENI 5:15,16).

Este mai mult cu adevărat mai mult?

Viețile noastre sunt pline până la refuz cu atât de multe lucruri pe care vrem să le urmărim. Într-o societate care este condusă nebunește de consumerism și marketing, suntem ușor de ademenit să credem că, cu cât avem mai mult, cu atât suntem mai fericiți. Din cauza reclamelor ispititoare din jurul nostru, ne dorim în mod greșit să avem totul. Uneori extindem această gândire chiar și la lucrarea noastră pentru Dumnezeu. Vrem să Îl slujim pe Dumnezeu, dar, în același timp, nu vrem să ratăm nimic altceva din ceea ce ne iese în cale. Și astfel încercăm cu disperare să armonizăm dorința noastră de a-L sluji pe Dumnezeu cu goana nesfârșită după tot mai multe lucruri. Acest lucru duce la un vârtej de activități. Într-o grabă neliniștită, ne amăgim pe noi înșine crezând că Îl putem urma pe Dumnezeu fără a renunța la orice altceva se luptă pentru atenția noastră. Atunci când aplicăm această gândire falsă la umblarea noastră cu Dumnezeu, suntem înșelați.

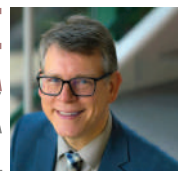
Să fii dispus să renunți

Nu le putem avea pe toate – nu putem îmbrățișa atât lumea și plăcerile ei ademenitoare, cât și binecuvântările lui Dumnezeu. A gândi astfel este o greșeală fatală. Această mentalitate a consumerismului ne infectează gândirea și provoacă efecte dezastruoase asupra vieții noastre spirituale. Nu-L putem avea pe Dumnezeu pe deasupra tuturor celorlalte lucruri, ca cireșa de pe tort, fără a-I face loc în mod intenționat în aglomerația vieții noastre agitate. Trebuie mai întâi să fim dispuși să trăim cu *mai puțin* pentru a experimenta binecuvântările lucrurilor care contează *mai mult*. Trebuie să renunțăm la lucrurile care ne distrag atenția de la prezența lui Dumnezeu și ne epuizează energiile fizice, mentale și spirituale. Atunci când încercăm să jonglăm cu programe aglomerate la viteze din ce în ce mai mari, pe măsură ce listele noastre cu lucruri de făcut devin din ce în ce mai lungi, ne trezim rapid epuizați fizic și profund epuizați spiritual.

Trăiește cu mai puțin

Dezordinea din viața ta te împiedică să trăiești pe deplin pentru Dumnezeu? Viețile aglomerate lasă puțin loc pentru Creatorul universului. Trebuie să înțelegem că mai puțin înseamnă mai mult. Nu putem experimenta mai multe binecuvântări spirituale, mai mult timp de rugăciune, mai mult din orice în viața noastră spirituală dacă încercăm doar să adăugăm la o farfurie deja plină. O astfel de supraaglomerare nu duce decât la mai multă goliciune. În schimb, trebuie să luăm o decizie intenționată de a trăi în mod intenționat cu mai puțin, astfel încât să ne putem bucura mai mult de ceea ce contează pentru Dumnezeu. Mai puțin înseamnă mai mult!

SPiritualitate
RELATIONALĂ
FRANK
HASSEL

RUGĂCIUNEA RELAȚIONALĂ, CARE ÎL ARE PE DUMNEZEU ÎN CENTRU, ÎMI ELIBEREAZĂ GÂNDURILE DE A SE OCUPA NUMAI DE MINE.

2. PERICOLUL DE A FI OCUPAT LUCRÂND PENTRU DUMNEZEU

„APOSTOLII S-AU ADUNAT LA ISUS ȘI I-AU SPUS TOT CE FĂCUSERĂ ȘI TOT CE ÎNVĂȚASERĂ PE OAMENI. ISUS LE-A ZIS: «VENIȚI SINGURI LA O PARTE, ÎNTR-UN LOC PUSTIU, ȘI ODIHNIȚI-VĂ PUȚIN.» CĂCI ERAU MULȚI CARE VENEAU ȘI SE DUCEAU ȘI EI N-AVEAU VREME NICI SĂ MĂNÂNCE. AU PLECAT DAR CU CORABIA, CA SĂ SE DUCĂ ÎNTR-UN LOC PUSTIU, LA O PARTE” (MARCU 6:30-32).

A fi ocupat în lucrarea pentru Dumnezeu

A fi ocupat a devenit sinonim cu a fi important în lumea noastră. Societatea modernă și presiunea puternică a consumerismului ne-au băgat în cap o convingere: cu cât suntem mai ocupați, cu atât suntem mai respectați. A fi ocupat a devenit un indicator al sârguinței și dorinței noastre de a face bine și de a avansa. Dar, în timp ce suntem ocupați să ne câștigăm existența, am uitat să trăim și să ne bucurăm de viață, ceea ce este tragic. Poate că și mai tragic este pericolul subtil pe care mulți urmași devotați ai lui Hristos l-au adoptat: o mentalitate de a fi ocupați în lucrarea lor

¹ Sursa: <https://www.zecezilederugaciune.ro/zece-zile-rugaciune2024.pdf>.

pentru Dumnezeu. Adesea o facem din cele mai bune motive posibile. Știm că timpul este scurt. Vrem să realizăm cât mai mult pentru El. Prin urmare, ne străduim să fim ocupați. Vrem să fim buni administratori ai timpului și talentelor noastre. Ne simțim bine să fim ocupați pentru Dumnezeu și, uneori, suntem tentați să credem că Dumnezeu va răsplăti faptul ca suntem ocupați în lucrarea Lui, doar pentru a descoperi că, în acest timp, am pierdut legătura vie cu Răscumpărătorul nostru. Facem lucruri bune din obișnuință, nu în puterea Duhului Sfânt. Și cu cât suntem mai ocupați, cu atât mai mult ne considerăm în concordanță cu scopul lui Dumnezeu. A fi ocupat devine noua normă. Suntem atât de ocupați să glorificăm cât de ocupați suntem, încât ratăm momentele din viață care contează cu adevărat. A fi ocupați ne zdrobește vitalitatea spirituală. Graba este dușmanul oricărei relații de iubire, în special al relației noastre cu Dumnezeu viu din Scriptură. Iubirea cere atenția unui timp fără grabă.

Datoria de a ne odihni

Nu este de mirare că Dumnezeul Scripturii ne cheamă în mod repetat să stăm pe loc, să ne oprim, să privim ce va face El pentru poporul Său (2 Cronici 20:17; Psalmii 37:7). Dumnezeu îi încurajează pe copiii Săi să nu se grăbească. El știe cât de repede Îl pierdem din vedere atunci când mintea noastră este învăluită în vârtejul activităților umane. Una dintre cele mai frumoase imagini privind pericolul de a fi mereu ocupați în lucrarea pentru Dumnezeu o descoperim atunci când Domnul nostru Isus Și-a luat libertatea de a Se odihni în propria Sa lucrare. Ellen White surprinde în mod minunat acest aspect important al activității Sale cu ucenicii: „Ei își pusese rău sufletul pentru a lucra spre binele oamenilor, și aceasta le istovise puterea fizică și intelectuală. Era datoria lor să se odihnească.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 360).

A fi mereu ocupat ne zdrobește vigoarea și eficiența spirituală. Graba este marele dușman al iubirii noastre pentru Dumnezeu. În loc să adăugăm mai multe elemente în calendarul nostru, haideți să reducem în mod intenționat și să facem loc pentru un timp de liniște cu Creatorul și Mântuitorul nostru, un timp semnificativ și revigorant pentru suflet.

3. BINECUVÂNTAREA DE A AȘTEPTA

„OPRIȚI-VĂ, ȘI SĂ ȘTIȚI CĂ EU SUNT DUMNEZEU”
(PSALMII 46:10).

Virtutea biblică a încetării

Într-o epocă de permanentă mișcare și de poluare fonică, nimic nu este mai important decât liniștea și repausul. În viața noastră modernă agitată, urgențele zilnice cer atenția noastră. Ne-am obișnuit cu o mentalitate de tip fast-food, în care ne așteptăm ca lucrurile să se întâmple cât mai repede posibil. Am uitat cum să așteptăm cu răbdare, iar această nerăbdare se poate scurge în umblarea noastră spirituală cu efecte devastatoare. Impulsurile vizuale și distragerile acustice ale acestei epoci hiperconectate fac să ne fie și mai greu să încetăm și să fim liniștiți. Să învățăm să așteptăm în liniște și să ne concentrăm gândurile asupra subiectelor divine în timp ce vorbim cu Dumnezeu poate părea o practică ciudată pentru mulți oameni din ziua de azi, dar este o virtute biblică ce trebuie reînviată. Cultivarea unui spațiu liniștit care nu este aglomerat de alte urgențe și păstrarea unui timp special dedicat devine crucial pentru a ne conecta cu Dumnezeu. A încetini, a sta liniștiți, a respira, a ne aminti de grija tandră a lui Dumnezeu, a aștepta cu răbdare și a nu ne enerva dacă Dumnezeu nu răspunde imediat la rugăciunile noastre – constituie o artă pe care trebuie să o învățăm din nou.

Beneficiile așteptării

De-a lungul întregii Scripturi, întâlnim poporul lui Dumnezeu într-o atitudine atentă de așteptare. Scriiturii biblici își exprimă adesea așteptarea prin intermediul unei întrebări: „Până când, Doamne?” (Habacuc 1:2; Daniel 8:13). Nu există speranță fără așteptare (Tit 2:13). Nu există răbdare fără așteptare (Romani 5:3,4; Apocalipsa 14:12). Nu există dor fără așteptare (Psalmii 42:1). Nu există viață fără așteptare. Nu există istorie omenească fără așteptare. Așteptarea face parte din existența umană.

În timp ce așteptăm, ne concentrăm adesea asupra problemelor neplăcute și sperăm că acestea vor trece. Dar așteptarea nu înseamnă să stăm pasivi, să nu facem nimic și să sperăm că o situație neplăcută va dispărea cumva. Dintr-o perspectivă biblică, scopul principal al așteptării este de a scoate la lumină cine sunt și cine devin în timp ce aștept. Experiența așteptării mă pune în fața unei decizii spirituale semnificative: În nerăbdarea și nesiguranța mea, pun la îndoială bunătatea și atotputernicia lui Dumnezeu sau recunosc că, în așteptare, mă confrunt cu o oportunitate unică ce mă va ajuta să devin persoana dorită de Dumnezeu? Prin experiența așteptării, pot deveni persoana care altfel nu aș fi fost niciodată.

Dacă privim lucrurile în acest fel, așteptarea devine mijlocul de transformare al lui Dumnezeu, pentru a ne schimba conform voinței Sale. Astfel, așteptarea este cu adevărat o expresie a bunătății și a harului lui Dumnezeu. Ea ne ajută să devenim mai mult ca Dumnezeu, care așteaptă cu mare răbdare, nevrând să se piardă cineva care ar putea fi încă mântuit.

4. LIBERTATEA UNEI VIEȚI AXATE PE SIMPLITATE

„CÂND POSTIȚI, SĂ NU VĂ LUAȚI O ÎNFĂȚIȘARE POSOMORĂTĂ, CA FĂȚARNICII, CARE ÎȘI SLUȚESC FEȚELE, CA SĂ SE ARATE OAMENILOR CĂ POSTESC. ADEVĂRAT VĂ SPUN CĂ ȘI-AU LUAT RĂSPALTA. CI TU, CÂND POSTEȘTI, UNGE-ȚI CAPUL ȘI SPALĂ-ȚI FAȚA, CA SĂ TE ARĂȚI CĂ POSTEȘTI NU OAMENILOR, CI TATĂLUI TĂU, CARE ESTE ÎN ASCUNS; ȘI TATĂL TĂU, CARE VEDE ÎN ASCUNS, ÎȚI VA RĂSPĂLȚI” (MATEI 6:16-18).

Postul creează spațiu

O modalitate de a crea spațiu pentru a trăi o viață centrată pe Dumnezeu este postul. Postul înseamnă să ne decongestionăm mintea și viața, făcând loc în mod deliberat mișcării Duhului Sfânt în noi și concentrându-ne asupra lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Biblia menționează adesea postul în legătură cu rugăciunea. Isus a postit înainte de a-și începe slujirea publică (Matei 4:2; Luca 4:2). Apostolii au postit și s-au rugat pentru a fi călăuziți de Dumnezeu (Faptele 13:2,3), iar în Vechiul Testament, postul era practicat frecvent de

bărbații și femeile credincioase (1 Împărați 21:9,12; 2 Cronici 20:3; Ezra 8:21; Estera 4:3,16; Isaia 58:6; Ieremia 36:9; Daniel 9:3; Ioel 2:12; Ioan 3:5 etc.).

Spre deosebire de postul pentru sănătate, postul biblic nu constă în respectarea unei diete specifice concepute pentru pierderea în greutate și sănătate. În loc de aceasta, este decizia conștientă de a ne abține de la mâncare și de la activitățile care ne distrag atenția pentru o perioadă de timp, pentru a ne ruga și a intra în comuniune cu Dumnezeu. Renunțând temporar la ceea ce ne este familiar, dobândim o nouă libertate spirituală. În timpul postului și al rugăciunii, orientarea vieții de zi cu zi se schimbă: de la satisfacerea propriilor nevoi, de la propriile lucrări, la a asculta supus lui Dumnezeu. Postul biblic exprimă dorința noastră de a ne spori dependența față de Dumnezeu și de a acorda atenție lucrurilor spirituale care contează. Acest lucru înseamnă mai mult decât a nu mânca; de fapt, el reprezintă o provocare pentru fiecare domeniu al vieții noastre. Postind, recunoaștem că dorim să creăm spațiu pentru Dumnezeu prin reducerea oricărui distrageri care ne aglomerează atenția și dorința. Indicăm faptul că dorim să căutăm și să prețuim prezența lui Dumnezeu în viața noastră mai mult decât orice altceva.

Abțineți-vă și includeți

Cum putem trăi această viață de simplitate, în care învățăm să ne concentrăm asupra lucrurilor care contează cu adevărat? La fel cum trebuie să avem grijă la ceea ce mâncăm, trebuie să fim atenți la ceea ce punem în fața ochilor noștri și la ceea ce ne intră în urechi. Ceea ce auzim ne afectează gândurile la fel de mult ca ceea ce vedem. Ce tipuri de muzică, cărți, podcasturi sau site-uri web vă provoacă gânduri toxice sau vă ocupă timpul prețios cu lucruri inutile? Pe lângă abținerea de la anumite lucruri, s-ar putea să fie nevoie să includeți în mod deliberat noi obiceiuri care să vă ajute să construiți și să creați gânduri sănătoase și vindecătoare.

O viață de simplitate, o minte descătușată nu vin din ceea ce ne spune lumea să urmărim. O inimă mulțumită vine din încrederea în Dumnezeu. Când învățăm să ne concentrăm asupra Lui mai degrabă decât asupra a ceea ce fac alții și când ne antrenăm să renunțăm la lucrurile care ne distrag atenția, descoperim o viață mai simplă, de odihnă și pace cu Creatorul și Răscumpărătorul nostru.

5. ÎN RUGĂCIUNE SĂ NE CONCENTRĂM ASUPRA LUCRURILOR CARE CONTEAZĂ

„IATĂ DAR CUM TREBUIE SĂ VĂ RUGAȚI: «TATĂL NOSTRU CARE EȘTI ÎN CERURI! SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU; VIE ÎMPĂRĂȚIA TA; FACĂ-SE VOIA TA, PRECUM ÎN CER ȘI PE PĂMÂNT»” (MATEI 6:9,10).

O nouă orientare în rugăciune

Concentrarea asupra lui Dumnezeu și asupra lucrurilor care contează este importantă și în viața noastră de rugăciune. Adesea, rugăciunile noastre sunt slabe și ineficiente pentru că se concentrează doar asupra noastră. Ne rugăm lui Dumnezeu cu privire la ceea ce *ne* dorim să avem. Ne concentrăm asupra nevoilor noastre și a provocărilor cu care *ne* confruntăm, mai degrabă decât pe Dumnezeu.

Rugăciunea care este plăcută lui Dumnezeu are o orientare înviorător de diferită. Punctul central nu mai este „lista noastră de dorințe”, ci Dumnezeu Însuși. Această perspectivă este cheia unei noi experiențe de rugăciune. Rugăciunea care Îi este plăcută lui Dumnezeu mai întâi Îl recunoaște pe Dumnezeu ca fiind prietenul meu credincios, a cărui companie o caut pentru că *El* este important pentru mine, nu pentru că vreau ceva de la El. *Cine este El* este mult mai important decât lucrurile pe care mi le oferă. Cunoașterea Lui este motivul pentru care vreau să vorbesc cu El în primul rând. Fără El, viața mea este descentrată și lipsită de perspectiva potrivită. Mai important decât orice pot cere ar trebui să fie dorința mea de a fi cu El. Prezența Lui și cine este El devin centrul adevăratei rugăciuni.

Rugăciunea care transformă Îl are pe Dumnezeu în centru

Rugăciunea care este plăcută lui Dumnezeu începe cu dorința de a fi cu El. Ea nu începe cu dorințele și cererile mele. Atunci când nu sunt ancorate în această relație de iubire cu El, cererile mele de rugăciune se învârt mai mult în jurul meu decât în jurul lui Dumnezeu și a voii Sale. Odată ce înțeleg că relația mea cu Dumnezeu este punctul central al rugăciunii, cererile mele capătă o cu totul altă concentrare. Încep să gândesc și să mă rog din perspectiva lui Dumnezeu. Încep să-mi privesc cererile, dorințele, aspirațiile și întreaga mea viață prin ochii Lui. Această perspectivă înnobilează rugăciunea. Îndepărtați aspectul relațional din rugăciune, iar rugăciunea devine unilaterală, egoistă și greșită. Rugăciunea care Îl are pe Dumnezeu în centru îmi eliberează gândurile de a se ocupa numai de mine. Ea îmi permite să devin sincer cu Dumnezeu. În lumina iubirii și sfințeniei Sale, încep să mă văd pe mine însumi în mod diferit. Adevăratul scop al rugăciunii nu este împlinirea dorințelor mele, ci aprofundarea relației mele cu Dumnezeu care îmi schimbă viața. Este atât de ușor să Îi cer ceva lui Dumnezeu înainte de a mă bucura de compania Sa.

Când mă gândesc în mod conștient la caracterul lui Dumnezeu, la calitățile Sale și la ceea ce este capabil să facă și când îmi exprim adorația în propriile mele cuvinte, rugăciunile mele sunt pline de viață spirituală, admirație și venerație. Rugăciunile mele nu mai sunt

concentrate asupra problemelor mele, ci asupra lui Dumnezeu, care este Stăpânul tuturor nevoilor mele. O astfel de rugăciune mă înalță în prezența Sa. Ea nu Îl schimbă pe Dumnezeu; mă schimbă pe mine. De ce să nu începi să te rogi astfel? Ți va schimba viața.

6. CURAJ, PASIUNE ȘI PERSEVERENȚĂ

„SĂ NU OBOSIM ÎN FACEREA BINELUI, CĂCI, LA VREMEA POTRIVITĂ, VOM SECERA, DACĂ NU VOM CĂDEA DE OBOSEALĂ” (GALATENI 6:9).

Curaj spiritual

Curajul, sau hotărârea, este ceva ce nu asociem adesea cu problemele spirituale. Dar este la fel de importantă în căutarea noastră zilnică după sfințenie ca și în alte domenii ale vieții, de la sport la învățatură și până la tranzacții de succes în afaceri. Fără hotărâre, succesul este puțin probabil. Energia este pasiunea și perseverența de a urmări un scop la care ținem foarte mult. Pentru a ne atinge scopul, ne organizăm viața în așa fel încât nimic să nu ne distragă atenția. Avem nevoie de o astfel de hotărâre în umblarea noastră spirituală cu Dumnezeu și avem nevoie de ea într-un mod special în viața noastră de rugăciune. De prea multe ori, nu vedem rezultatele cererilor noastre de rugăciune pentru că nu suntem perseverenți în rugăciunile noastre. Poate că ne lăsăm distrași sau descurajați, sau renunțăm în inima noastră și nu credem că Dumnezeu poate auzi și acționa în moduri care depășesc cu mult înțelegerea noastră. În Luca 18, Isus le spune ucenicilor Săi povestea unei văduve care și-a prezentat cu insistență cazul înaintea unui judecător nedrept. Deși acest judecător nu avea nicio considerație față de Dumnezeu sau față de femeie, în cele din urmă a dat curs cererii văduvei datorită perseverenței acesteia (Luca 18:1-7). Cu toate acestea, Dumnezeu nu este indiferent la cererile noastre de rugăciune, așa cum a fost judecătorul nedrept. Dumnezeu este dornic să ajute mult mai mult decât putem noi înțelege (Ieremia 33:3).

Astăzi, în căsniciile noastre, în sălile de clasă ca și în dormitoare, în bisericile și în casele noastre, este nevoie de oameni care se roagă. Nu doar cei care vorbesc despre rugăciune, cei care spun că cred în rugăciune sau chiar cei care pot da explicații frumoase despre rugăciune. Avem nevoie de oameni care chiar își fac timp și se roagă!

Perseverența

Dumnezeu nu lucrează pe baza premisei de a fi mai rapid și mai ieftin. Adesea, în marea luptă dintre Dumnezeu și Satana, avem nevoie de rugăciune perseverentă. Trebuie să fim pasionați și perseverenți în ru-

găciunile noastre, deoarece calendarul lui Dumnezeu adesea nu se aliază cu înțelegerea noastră omenească. Dumnezeu ia rareori calea celei mai mici rezistențe atunci când aplică soluțiile Sale divine. El nu este interesat de calea ușoară de ieșire, ci de cea mai bună cale de ieșire! În rugăciunile noastre, să nu ne mulțumim cu mai puțin și să nu rămânem satisfăcuți cu obiective pe termen scurt. Dumnezeu este mulțumit atunci când perseverăm în rugăciunile noastre.

În camera de studiu a tatălui meu, care a fost evanghelist și pastor de succes, era un citat din Ellen G. White care m-a impresionat profund: „Cele mai mari biruințe ale bisericii lui Hristos sau ale creștinului nu sunt acelea care se obțin prin talent și educație, prin avere sau prin favoarea oamenilor. Ci sunt acele biruințe care sunt câștigate *în camera de audiență cu Dumnezeu*, când credința stăruitoare până la agonie se prinde strâns de brațul cel tare al puterii” (*Patriarhi și profeti*, p. 203, sublinierea autorului).

7. VALOAREA BUNĂTĂȚII

„PRIN ACEASTA VOR CUNOAȘTE TOȚI CĂ SUNTEȚI UCENICII MEI, DACĂ VEȚI AVEA DRAGOSTE UNII PENTRU ALȚII” (IOAN 13:35).

Calitatea definitorie

La sfârșitul vieții tale, dacă ai putea fi amintit pentru o singură calitate a caracterului, care ar fi aceea? Dacă doar o singură trăsătură ar descrie ceea ce ai reprezentat și ceea ce ai prețuit cel mai mult, ce ai alege? Multe răspunsuri sunt posibile, dar un aspect-cheie al caracterului lui Dumnezeu ar trebui să se reflecte în toată viața noastră. În Tit 3:4, Biblia ne spune că bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ni s-a arătat atunci când dragostea Sa ne-a mântuit.

Bunătatea! Bunătatea lui Dumnezeu. Bunătatea este un limbaj universal care poate fi înțeles de bătrâni și tineri, bogați și săraci, bărbați și femei, surzi sau orbi.

Bunătatea nu cunoaște bariere lingvistice. Ea are un farmec universal, ca și muzica. Un zâmbet prietenos, o mână de ajutor în momente de nevoie, sprijin atunci când ne simțim descurajați și un cuvânt de încurajare – toate acestea contribuie mult la a face greutățile vieții noastre mai ușoare și mai suportabile. Bunătatea nu te costă foarte mult, dar poate face o diferență enormă în viețile celor care o experimentează, precum și în viețile celor care o împărtășesc. Bunătatea este o situație în care toți au de câștigat.

Un creștin iubitor

Isus știa că bunătatea urmașilor Săi va servi ca o mărturie puternică a credinței lor. Cu puțin timp înainte de trădarea și moartea Sa, după ce le-a spălat picioarele ucenicilor Săi, Isus le-a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Ellen White se face ecoul acestui gând: „Cel mai puternic argument în favoarea Evangheliei este un creștin iubitor și iubit” (*Divina vindecare*, p. 470). Atunci când ne purtăm cu alții cu bunătate, dragostea noastră poate ajunge la inimi în moduri unice, dincolo de granițele religiei, ale etniei și ale statutului social. Cred că Dumnezeu ne-a creat cu dorința de a primi și de a împărtăși bunătate și, procedând astfel, reflectăm caracterul Dumnezeului pe care îl adorăm. În Iona 4:2 citim că Dumnezeu este milostiv și plin de îndurare, încet la mânie și bogat în bunătate. Tema bunăvoinței lui Dumnezeu este prezentă în întreaga Biblie, în Vechiul și în Noul Testament.

Faptele noastre de bunătate aduc mângâiere și bucurie nu numai ființelor omenești, ci și inimii lui Dumnezeu. Bunătatea nu se concentrează asupra situațiilor negative din jurul nostru sau asupra altor persoane. Mai degrabă, ea oglindește caracterul lui Dumnezeu și modul în care El Se poartă cu noi. Haideți să ne concentrăm pe ceea ce contează în viață și să fim cunoscuți ca oameni care sunt buni cu toți.

8. PRACTICAREA UNEI ATITUDINI DE RECUNOȘTINȚĂ

„FIINDCĂ AM PRIMIT DAR O ÎMPĂRĂȚIE CARE NU SE POATE CLĂTINA, SĂ NE ARĂTĂM MULȚUMITORI ȘI SĂ ADUCEM ASTFEL LUI DUMNEZEU O ÎNCHINARE PLĂCUTĂ, CU EVLAVIE ȘI CU FRICĂ” (EVREI 12:28).

O atitudine pozitivă

Există o concepție care contează semnificativ pentru Dumnezeu. În Biblie, suntem încurajați în mod repetat să practicăm acest comportament special, deoarece este plăcut lui Dumnezeu și este o binecuvântare pentru noi. Această atitudine este recunoștința. În cartea Evrei se spune: „Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică” (Evrei 12:28). Recunoștința Îi face plăcere lui Dumnezeu și are un impact pozitiv asupra propriei noastre vieți, deoarece ne ajută să ne concentrăm asupra a ceea ce este pozitiv. La fel ca un mușchi, ea se întărește atunci când o exersezi în mod intenționat, recunoscându-ți binecuvântările.

Dumnezeu îi invită pe copiii Săi să fie oameni ai recunoștinței. În 1 Tesaloniceni 5:18, apostolul Pavel scrie: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.” A mulțumi înseamnă să ne amintim că cineva a făcut ceva bun pentru noi și să ne exprimăm această recunoștință prin cuvinte pline de miez. Dezvoltarea unei atitudini de recunoștință ne deschide ochii asupra detaliilor frumoase din natură și din alți oameni. Recunoștința ne permite să fim recunoscători pentru binecuvântările simple, fără a cere perfecțiune. Acest lucru este important, deoarece, de această parte

a eternității, viața nu va decurge niciodată în întregime fără probleme. Dar viața nu trebuie să fie perfectă pentru a ne bucura de ea! Frumusețea ne întâlnește și ne întâmpină în multe feluri. Mirosul parfumat al unei flori, măreția cerului înstelat într-o noapte senină, strălucirea afectuoasă din ochii unui prieten – toate ne amintesc de frumusețea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru cei care Îl iubesc.

O redirectionare a atenției

Prin practicarea recunoștinței, ne mutăm atenția de la lucrurile imaginare pe care nu le avem la binecuvântările reale de care ne bucurăm. Recunoștința se naște din conștientizarea generozității lui Dumnezeu și implică o curiozitate de a explora modurile specifice în care El își dezvăluie dragostea față de noi. O astfel de recunoștință lărgeste orizontul vieții și ne sporește capacitatea de a experimenta plăcerea și satisfacția.

Studii recente arată că recunoștința nu numai că îmbunătățește starea de bine a celui care o dăruiește și a celui care o primește, dar poate fi benefică și pentru cei care sunt martori la ea. Faptul de a asista la un act de recunoștință între două persoane poate face ca observatorii să simtă mai multă căldură și afinitate față de amândoi, potrivit unui articol recent din *New York Times*.* De ce să nu punem în practică ceea ce Dumnezeu ne-a chemat să facem: să dezvoltăm o atitudine de recunoștință care va schimba în bine întâlnirile noastre cu oamenii din jurul nostru și va face lumea un pic mai plăcută. Mulțumiți-i lui Dumnezeu pentru darul recunoștinței.

9. BINECUVÂNTAREA SABATULUI

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul slăvindu-l și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov», căci gura Domnului a vorbit” (ISAIA 58:13,14).

Semnul identității noastre

O binecuvântare care contează cu adevărat pentru viața omului este odihna Sabatului. Ziua de Sabat ne amintește de originea noastră și de faptul că Dumnezeu este Creatorul nostru (Exodul 20:8-11). Ea mărturisește și despre bunăvoința lui Dumnezeu ca Mântuitor iubitor care și-a eliberat poporul din robie (Deuteronomul 5:12-15). Ca atare, celebrarea Sabatului este un semn puternic al identității noastre ca ființe omenești. Aceas-

tă identitate nu derivă din succesul economic sau din nivelul nostru de productivitate. Identitatea noastră nu este determinată nici de faptul că suntem angajatori sau angajați. Sabatul este invitația lui Dumnezeu de a ne odihni în El și de a ne bucura de ceea ce El ne-a oferit plin de bunăvoință.

Sabatul, înțeles corect, este un exercițiu de a nu ne mai grăbi. Ne învață să ne oprim din alergare, performanță și realizare. Este o declarație săptămânală a inimii și a minții mele că Dumnezeu este mai important decât lista mea de lucruri de făcut și decât realizările mele. Confirmă o schimbare a priorităților mele și îmi face vizibilă loialitatea. Sabatul îmi permite să încetinesc și să mă odihnesc în prezența lui Dumnezeu. Îmi permite să mă bucur de promisiunea Sa că El este suficient. Deși decizia de a nu ne implica în activități comerciale banale în Sabat este o expresie importantă a loialității noastre față de Dumnezeu, odihna în dragostea și grija lui Dumnezeu este mult mai mult decât abținerea de la muncă. Odihna Sabatului este împlinită în comuniunea noastră deliberată și semnificativă cu Creatorul nostru. Atunci când învățăm să ne odihnim în realitatea iubirii infailibile a lui Dumnezeu și când bunătatea Sa devine centrul nostru de interes, experimentăm bucurie, pace și dorința de a ne închina lui Dumnezeu cu toată ființa noastră.

Astfel, ținerea cu bucurie și credincioșie a Sabatului devine un semn semnificativ al identității și apartenenței noastre. Pentru a practica spiritualitatea Sabatului cu momente de pace, bucurie și calm este nevoie de mult mai mult decât abținerea de la muncă în ziua a șaptea. Aceasta implică o planificare deliberată care ne pregătește în timpul săptămânii pentru punctul culminant al păcii Sabatului. Astfel, Sabatul creează o contracultură semnificativă care devine vizibilă într-un stil de viață clar diferit. Sabatul ne protejează de a ne lăsa conduși de consumerism. În loc să ne străduim să obținem din ce în ce mai mult într-o cursă nesfârșită pentru putere și stăpânire, suntem invitați să ne oprim și să-L onorăm pe Dumnezeu, bunătatea și harul Său. Acesta este în contrast izbitor cu mândria și egoismul nostru. Practicând Sabatul, devenim ucenici ai lui Isus Hristos, care a ținut Sabatul după obiceiul Său (Luca 4:16).

A sfinți Sabatul, a-l pune deoparte și a-l dedica lui Dumnezeu pentru scopul Său special ne ajută să ne concentrăm asupra a ceea ce contează cu adevărat în umblarea noastră spirituală cu Isus. Sabatul nu este doar o zi în care să dormim și să nu facem nimic, ci este o zi în care să ne închinăm singurului Dumnezeu adevărat și devine astfel un semn semnificativ că ne-am reorientat viața spre Dumnezeul cel viu din Scriptură.

10. FII BOGAT ÎN CEEA CE CONTEAZĂ

„SĂ VEGHEM UNII ASUPRA ALTORA, CA SĂ NE ÎNDEMNĂM LA DRAGOSTE ȘI LA FAPTE BUNE. SĂ NU PĂRĂSIM ADUNAREA NOASTRĂ, CUM AU UNII OBICEI, CI SĂ NE ÎNDEMNĂM UNII PE ALȚII, ȘI CU ATÂT MAI MULT, CU CÂT VEDEȚI CĂ ZIUA SE APROPIE” (EVREI 10:24,25).

Spiritualitate analogică

Spiritualitatea biblică este analogică (se manifestă prin activități reale asemănătoare modelului Divin), nu digitală. Ea se bazează pe practici personale și tangibile între oameni reali și Dumnezeul cel viu. Lucrurile tangibile sunt, prin însăși natura lor, analogice, nu virtuale. În timp ce Dumnezeul Bibliei este invizibil pentru ochiul uman, El ne-a chemat să practicăm lucruri analogice foarte specifice care exprimă relația noastră cu El. Să luăm, de exemplu, faptele noastre. Lucrurile practice pe care le facem pentru Dumnezeu sau pentru semenii noștri au întotdeauna un caracter analogic. Sau gândiți-vă la respectarea Sabatului. A ține Sabatul sfânt implică mai multe practici analogice specifice, cum ar fi odihna sau închinarea. A ne odihni de la activitățile noastre obișnuite și a face alegeri care reflectă sfințenia zilei de Sabat nu este niciodată o experiență virtuală; este întotdeauna analogică. Acest lucru este valabil pentru experiențele de închinare în părtășie cu oameni reali în biserică în dimineața de Sabat. Deși este posibil să te alături unui serviciu de închinare digital prin intermediul internetului, experiența supremă de închinare își găsește împlinirea în angajamente analogice și în participarea cu oameni reali în locuri de închinare reale. Actele practice și reale de bunătate, har, iertare, compasiune, admirație și adorație au sens doar atunci când le experimentăm analogic. Nicio realitate virtuală nu poate înlocui sau depăși o atingere umană analogică, un sărut, o mână de ajutor, confortul unei îmbrățișări sincere, bucuria unui râs simțit fizic sau fermitatea unei strângeri de mână primitoare. Nu puteți celebra practica spălării picioarelor, sau împărtășirea cu simbolurile Sfintei Cine în mod virtual. Ceea ce a instituit Isus prin propriul Său exemplu trebuie să fie amintit fizic, într-un mod pe care îl putem atinge și gusta.

Credință palpabilă

Chiar și practica rugăciunii și a postului, încurajată în toată Scriptura, este un act analogic în timp și spațiu. Credința noastră în Dumnezeu are întotdeauna o dimensiune analogică în care devine vizibilă. Deși noi, ființele omenești, putem face tot felul de lucruri în mod virtual, relația noastră cu Dumnezeu și exprimarea umblării noastre spirituale cu Isus nu pot fi niciodată reduse la realitatea virtuală.

Gândiți-vă la toate binecuvântările pe care le pot aduce actele analogice, din viața reală. „Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint” (Proverbele 25:11). O mână de ajutor în sprijinul unei nevoi tangibile; o atingere blândă care semnaleză: „Nu ești singur!”; valoarea unei cărți poștale sau a unei scrisori pe care o ții în mână; extinderea iertării nemeritate și a harului care are ca rezultat o relație personală transformată; a împărți hrana cu cei flămânzi; experimentarea ospitalității de către cei care călătoresc sau nu au un loc unde să stea. Acestea și multe alte binecuvântări trebuie să fie experimentate analogic. Bucurați-vă de realizările lumii digitale, dar nu uitați să fiți mai practici în credința voastră.

LECTURĂ SUPPLEMENTARĂ – BINECUVÂNTAREA DETOXIFIERII DIGITALE ÎN SABAT

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o (Exodul 20:8-11).

Sabatul înțeles corect

Advenștii de ziua a șaptea se pricep să explice schimbarea istorică a zilei Domnului din a șaptea zi a săptămânii în prima zi a săptămânii. Uneori reușim mai puțin să demonstrăm frumusețea și binecuvântarea pe care o reprezintă păstrarea sfântă a Sabatului. Pentru mulți, Sabatul s-a deteriorat și s-a transformat într-o rutină legalistă de temut, în care se abțin de la anumite lucrări. Nu mai este o încântare care ne oferă bucurie în umblarea noastră cu Dumnezeu. Dacă nu redescoperim aspectele încântătoare ale celebrării Sabatului cu bucurie, nimeni nu va fi atras să trăiască Sabatul ca pe o binecuvântare a lui Dumnezeu. Sabatul, înțeles în mod corect, oferă binecuvântări practice minunate unei generații care este modelată din punct de vedere relațional prin utilizarea noilor tehnologii într-o epocă a conectivității digitale. Sabatul oferă o ocazie perfectă de a ne clarifica alegerile cu privire la modul în care vom trăi în prezent. Într-o vreme în care puțini oameni își pun limite în ceea ce privește mesajele text, social media sau alte utilizări ale tehnologiei digitale, Sabatul oferă o experiență care va îmbogăți și restul săptămânii noastre de lucru.

Detoxifiere digitală

Parcurgerea paginilor web bogate în media ne expune la informații nesfârșite, dar ne face și să devenim mai puțin capabili să ne angajăm într-o gândire profundă, fără a ni se distrage atenția. Atunci când oamenii se obișnuiesc să navigheze rapid, să scaneze și să citească o singură dată, capacitatea de a citi în profunzime și cu concentrare scade. Devine mai dificil din punct de vedere fiziologic să urmezi o linie de gândire extinsă și mai provocator să meditezi profund asupra cuvintelor și căilor lui Dumnezeu. Acest lucru are implicații drastice asupra relației noastre cu Dumnezeu, deoarece Isus ne spune că creierul nostru este esențial în exprimarea iubirii noastre față de Dumnezeu (Marcu 12:30). Tehnologia digitală nu dezvoltă circuitele cerebrale necesare pentru contemplare, rugăciune nedistrasă și alte dimensiuni ale vieții spirituale. Dar tocmai acest tip de gândire este favorizat de o detoxifiere digitală, de încetinirea ritmului și de acceptarea și practicarea Sabatului lui Dumnezeu. Imaginați-vă binecuvântările unei zile întregi în fiecare săptămână în care ne închidem telefoanele mobile, în care ne ținem calculatoarele și tabletele închise, în care ne abținem în mod deliberat de la navigarea pe internet și nu verificăm e-mailurile. În schimb, ne angajăm în mod intenționat în activități și relații care ne invită să fim prezenți fizic și mental. Imaginați-vă un Sabat în care harul este extins, oferind conversații nedistrase și în care atenția este îndreptată asupra familiei și prietenilor din jur. Imaginați-vă o zi de odihnă în care vă faceți timp să reflectați la Cuvântul lui Dumnezeu în mod creativ și profund. Imaginați-vă un timp de calitate în care împărtășiți cu ceilalți cunoștințele și experiențele și, de asemenea, ascultați cu atenție și fără întrerupere ce povestesc ei. O astfel de practicare a Sabatului ne va reconecta cu Dumnezeu, ne va reînnoi relațiile și ne va împodobi călătoria spirituală în moduri atât frumoase, cât și profunde. ■

Dr. Frank Hasel, director asociat, BRI

PUTEREA BIVOLULUI ȘI ZBORUL DE VULTUR

În timpul furtunilor polare din înghețata Alaska, bizonii își întorc privirea în direcția din care vine furtuna. Sunt printre puținele animale care, atunci când izbucnește urgia, merg direct spre ea și nu se depărtează din calea ei. Fac lucrul acesta deoarece sunt conștienți că, doar înfruntând-o, aceasta va trece mai repede. Domnul ne făgăduiește pentru anul 2024: „Dar mie, Tu-mi dai puterea bivolului și m-ai stropit cu untdelemn proaspăt. Cei sădiți în Casa Domnului înverzesc în curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi...” (Psalmii 92:10,13,14).

Vulturul nu fuge niciodată pentru a scăpa de furtună. Pentru că zboară la altitudini foarte mari, vulturul simte apropierea furtunii înainte ca aceasta să se dezlănțuie. Când furtuna își face simțită prezența, vulturul își deschide larg aripile, înfruntând-o, și-i folosește curenții pentru a se ridica deasupra ei. Cu siguranță, este atâta pace acolo, sus! Dumnezeu îngăduie să plutim pe aripile furtunii aduse de moarte, boală, tragedie și dezamăgiri în viața noastră.

După „Marele incendiu” din Chicago și moartea singurului fiu al familiei sale, reputatul avocat Horatio Spafford a hotărât să plece împreună cu familia în Europa, pentru a se putea detașa fizic și emoțional după tumultoasa experiență prin care au trecut cu toții. Însă, chiar înainte de imbarcarea spre Anglia, Horatio Spafford a fost solicitat să își amâne plecarea pentru o întâlnire importantă de afaceri. Nedorind să schimbe programul soției și al fetelor sale, a decis să-și imbarce familia pe nava *Ville de Havre*, cu gândul reîntâlnirii în Europa, peste câteva zile. Cu toate acestea, nimeni nu știa prin ce aveau să treacă. Pe 22 noiembrie, în apropierea coastelor Newfoundland, nava în care se afla Anna Spafford și cele patru fiice ale familiei a fost lovită accidental de o altă navă, din cauza furtunii și a întunericii. Șocul impactului a fost atât de puternic încât *Ville de Havre* s-a scufundat în doar 12 minute. Cele patru fetițe Spafford (Tanetta de doi ani, Bessie de șapte ani, Maggie de nouă ani și Annie de unsprezece ani) au fost luate de apă și s-au înecat alături de alte 222 de persoane. Trupul slăbit al Annei a fost găsit plutind în derivă pe o bucată de lemn. Anna Spafford a fost salvată și adusă în Țara Galilor nouă zile mai târziu. De îndată ce și-a revenit, Anna i-a trimis lui Horatio următoarea telegramă: „Singura salvată, ce să fac?” Horatio s-a imbarcat imediat pe o navă pentru a-și căuta soția. Pe drumul său spre Țara Galilor, la cererea sa, căpitanul navei l-a notificat pe Horatio că trec tocmai prin locul tragediei, unde copiii săi și-au pierdut viața. În

acel moment, Horatio a luat un stilou și a așternut versurile unui imn nemuritor: „Este pace în sufletul meu.” „Când val de durere mă poartă spre cer, Oricât mi-ar fi pasul de greu, Isus îmi șoptește că-n El pot să sper! Este pace în sufletul meu!” Depinde de fiecare dintre noi unde vrem să ne lăsăm purtați de valul de durere!

O altă lecție pe care o învățăm de la vulturi este să zburăm mereu în direcția luminii. Vulturii zboară întotdeauna în direcția soarelui. Suntem chemați să ne expunem Soarelui Neprihănirii pentru a deveni înțelepți, bucuroși și plini de lumină sfântă. „Noaptea a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericii și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Romani 13:12).

Vulturul are vederea de cinci sau șase ori mai ageră decât cea umană. Pasărea identifică prada de la o înălțime de câțiva kilometri, apoi plonjează cu o viteză de 160 de kilometri pe oră și o înșfacă. Din punct de vedere spiritual, Dumnezeu dorește să avem ochi de vultur. Nu pentru a măsura defectele din viața semenilor noștri, ci ca „să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:2), pentru că „privind suntem schimbați” (2 Corinteni 3:18).

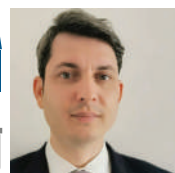
„El îți satură de bunătați bătrânețea și te face să întinerești iarăși ca vulturul” (Psalmii 103:5). „Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii...” (Isaia 40:31).

Să Îl rugăm pe Domnul ca în 2024 să ne dea puterea bivolului, pentru a înfrunta furtunile vieții, și zborul curajos al vulturului.

Acum, când ușa anului vechi încet-încet se închide, lăsând în urma noastră un bilanț mai bun sau mai rău, vă doresc să călcați pe urma pașilor ce varsă belșugul (Psalmii 65:11). Doamne, revarsă peste noi tot belșugul Tău spiritual în 2024! Troienește peste inimile noastre iertarea și pacea!

În loc de clasicul „La mulți ani!”, vă spun cum își urează evreii: „Să trăiți 120 de ani” sau cum își urează adventiștii: „Să trăiți veșnic!” În lumina mesajului de mai sus, „Domnul să vă facă să întineriți iarăși ca vulturul”. Isus să vă adauge ani vieții și viață veșnică anilor dvs.! ■

**RETETA
REUSITEI
DANIEL
NIȚULESCU**

**ORICÂT MI-AR FI
PASUL DE GREU,
ISUS ÎMI ȘOPTEȘTE
CĂ-N EL POT SĂ
SPER! AMIN!**

Dr. Daniel Nițulescu, pastor în Conferința Muntenia

ÎȚI MAI LIPSEȘTE UN LUCRU

Materialul de față ar putea face parte dintr-un ciclu mai larg, intitulat „Întâlniri memorabile”, sau chiar „Întâlniri providențiale”, din care n-ar trebui să lipsească întrevederile lui Avraam sau Moise cu Divinitatea, sau cele din Noul Testament, avându-i ca participanți pe Nicodim ori pe Saul din Tars, devenit apostolul Pavel.

O întâlnire eșuată...

Evenimentul la care ne referim este descris în toate cele trei evanghelii sinoptice, iar protagoniștii sunt Isus și un personaj cunoscut din relatările biblice sub numele de „tânărul bogat”. La drept vorbind, doar Matei îi specifică grupa de vârstă, dar probabil se referă la un tânăr ceva „mai copt”, având în vedere propria declarație: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea.”

Luca, în schimb, îi atribuie calitatea de fruntaș, acesta fiind probabil un membru al consiliului local (sinedriu) sau – de ce nu? – dacă ne gândim la tânărul Saul din Tars – chiar al consiliului suprem ebraic. Și tot el folosește calificativul *bogat*, sinonim cu expresia „avea multe avuții”, utilizată de ceilalți doi evangheliști.

Spre deosebire de caracterul sfidător al dezbatelor inițiate de cărturari și farisei, tânărul Îl abordează pe Isus cu respect și considerație, Marcu notând chiar că „a îngenucheat înaintea Lui”, folosind apelativul *Învățătorule* (ebr. Rabbi), după alții chiar *Bunule Învățător*, deși era de notorietate publică faptul că Isus nu urmase vreo școală rabinică și nici nu era beneficiarul unei hirotoniri specifice (semikhah).

Vom continua șirul aprecierilor pozitive, menționând preocupările de ordin spiritual care-l frământau pe interlocutorul preocupat de dobândirea vieții veșnice, chiar dacă el nu făcea decât să răspundă unui impuls divin: „Orice lucru, El îl face frumos la vremea lui. A pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu” (Eclesiastul 3:11).

În prima Sa intervenție, Isus încearcă să canalizeze discuția către o precizare a dumnezeirii Sale și a rolului Său de Mântuitor: „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu”, iar dovada supremă a iubirii față de Hristos fiind reflectarea caracterului divin: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

Refuzând varianta îndreptării prin fapte, la care apelează tânărul bogat, Mântuitorul îl supune pe acesta unui test radical: „Îți mai lipsește un lucru.” Un lucru care se dovedește a fi o piatră de poticnire pentru cel în cauză, de vreme ce „a plecat foarte întristat.”

Și, astfel, așteptările ambilor protagoniști – ale tânărului doritor de viață veșnică și ale Mântuitorului dispus să i-o ofere – au fost înșelate, iar întâlnirea s-a soldat cu un eșec.

...și o posibilă explicație

Un lucru sau mai multe? Este prima întrebare care îmi vine în minte recitind îndemnul primit de tânărul dezamăgit: „Du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.”

Dar înainte de asta, să observăm că, în pofida gesturilor și cuvintelor exprimate, respectul arătat Mântuitorului era limitat la calitatea Sa de învățător, de posibil călăuzitor, fără recunoașterea divinității Sale și a rolului Său esențial în procesul de mântuire: „Isus i-a zis: [lui Toma, n.n.] «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața...»” (Ioan 14:6).

O abordare la fel de rudimentară întâlnim și în contextul aspirației către viața veșnică, pe care tânărul bogat o privește ca pe un bun care poate fi adjudecat sau moștenit, eventual în calitate de urmaș al lui Avraam, așa cum se considerau mai toți evreii.

O manieră la fel de simplistă în ceea ce privește abordarea veșniciei, de data aceasta ca un statut sau o poziție socială, găsim și în cererea mamei fiilor lui Zebedei: „«Poruncește», I-a zis ea, «ca, în Împărăția Ta, acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta»” (Matei 20:21).

Și asta, în pofida declarației explicite a Mântuitorului, potrivit căreia viața veșnică nu poate fi concepută altfel decât ca o relație gnoseologică și formativă cu divinitatea: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Întrebarea „care?” și afirmația emfatică: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea” ne arată diferența calitativă dintre litera și spiritul legii, dintre îndreptățirea prin fapte și reproducerea caracterului lui Dumnezeu. Pentru că aici este punctul-cheie al problemei: „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8) și,

potrivit acestei realități, „Isus... l-a iubit” atunci când i-a spus celebrele cuvinte: „Îți lipsește un lucru.”

Iar ceea ce îi lipsea tânărului nostru era tocmai dragostea. Adică forma sublimată a poruncilor: „«Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși»” (Matei 22:37-39).

Da, era un singur lucru: dragoste față de aproapele – „vinde tot ce ai, dă la săraci” – și tot dragoste față de Dumnezeuul întrupat – „vino și urmează-Mă”.

Învățăături pentru noi

La fel ca interlocutorul lui Isus, într-o societate multiculturală, astăzi orice persoană de condiție bună este fără îndoială instruită în arta comunicării. Acestora, adică și nouă, ni se adresează apostolul Pavel când afirmă: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit” (1 Corinteni 13:1).

Fie că este de bonton, fie că reprezintă o aspirație profundă, preocuparea evidentă și declarată pentru reperatele spiritualității pare să fie și ea o realitate a vremurilor pe care le trăim. Și, în prelungirea ei, vine și avertizarea: „Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic” (vers. 2).

Apostolul completează lista lucrurilor inutile cu preocuparea formală, afișată sau nu, față de cei în nevoie, care nu poate suplini iubirea față de semenii: „Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic” (vers. 3).

Dar gestul suprem al dragostei este rezervat Divinității: „Apoi, vino și urmează-Mă”, pentru simplul motiv că iubirea față de semenii izvorăște din iubirea față de Dumnezeu.

Orice altă abordare a spiritualității, în afara dragostei, este fără sens și fără folos: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»” (Matei 7:22,23).

Fără-de-lege, adică în afara legii (iubirii): „Să vă iubiți unii pe alții, căci cine iubește pe alții a împlinit Legea” (Romani 13:8).

Cu mulți ani în urmă, în vremurile în care simpla prezență a unui oaspete străin în biserică era un eveniment, am avut privilegiul să-l ascult pe pastorul Robert Pierson, la acea vreme președintele Conferinței Generale AZȘ.

Așteptările celor care umpluseră capela erau pe măsura statutului vorbitorului, dar nimeni nu îndrăznea să facă supoziții asupra temei ce urma să fie prezentată. Sfios și rezervat, cum îi era felul, pastorul a găsit cu cale să ne vorbească despre un subiect care, din păcate (spunea el) ne este destul de departe.

Și a predicat din capitolul 13 al primei Epistole către corinteni. Adică... despre dragoste. Despre cel mai înalt tip de iubire, care recunoaște ceva de valoare în persoana sau obiectul care este iubit; o iubire care se întemeiază pe principiu, nu pe emoție; o iubire care se dezvoltă din respectul pentru admirabilele calități ale obiectului ei.

Simțea, spunea el, nevoia să ne instruiască pentru o mare întâlnire care a fost profetită de multă vreme: „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău, Israele!” (Amos 4:12). Și, fără să o menționeze ca atare, ne-a pus pe gânduri reiterând cu alte cuvinte avertizarea din titlu: „Îți mai lipsește un lucru.” ■

INEVITABILA IUBIRE DAN CONSTANTINESCU

CEL MAI ÎNALT TIP DE IUBIRE: CARE RECUNOAȘTE CEVA DE VALOARE ÎN PERSOANA IUBITĂ.

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

PARADOXURILE VICTORIEI

Apariția mișcării adventiste și afirmarea credinței sale a constituit lumina care trebuia să lumineze ultimul segment de drum al istoriei, așa cum a fost prevăzută în profețiile biblice. Mișcarea s-a născut din studierea Scripturii, așa cum s-a născut și Reforma Protestantă. Miller sau Luther au fost inspirați de câteva texte din Scriptură. Reforma a pornit de la Epistola către romani, adventismul, din profețiile apocaliptice.

Ambele mișcări au văzut în Biserica Romano-Catolică aplicarea imaginii fiarei „nespus de grozav de înspăimântătoare” (Daniel 7:7). Ambele au dorit să reformeze creștinismul și să pregătească oamenii pentru a fi biruitori împotriva păcatului și pregătiți pentru o viață împlinită în relație cu Răscumpărătorul lumii. Pentru aceasta, reformatorul german a găsit o variantă alternativă și discutabilă până azi. Mântuirea devenea, dintr-o lucrare colectivă prin intermediul bisericii sub medierea clerului, o problemă personală. Dacă ar fi fost doar eliberarea de sub patronajul bisericii, tot era o victorie răsunătoare, dacă înțelegem ce însemna biserica în Evul Mediu. Dar Luther a mers mai departe și a atacat biserica în care crescuse, considerând-o bestie, și a folosit la adresa ei invective pe care nu le putem prezenta aici. Peste veacuri, și adventismul reia imaginea primei fiare din Apocalipsa 13, dar face un pas mai departe și a văzut o altă fiară pe care au identificat-o cu Statele Unite. O poziție foarte riscantă. La fel ca Luther, care își ataca propria biserică, adventismul își atacă propria patrie care a făcut posibilă apariția sa, Statele Unite. Astăzi este mult mai ușor să vedem rolul major al Statelor Unite în lume, însă pentru secolul al XIX-lea era un risc să pariezi pe lansarea lor și prezicerea rolului dominant pe care urmau să îl aibă. Dacă se potrivea interpretarea, adventismul căpăta o vizibilitate și o importanță colosală. „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur” (Apocalipsa 13:11).

De atunci tot urmărim mișcările politice, sociale, economice și religioase pentru a vedea cum se împlinesc profețiile și cum istoria se îndreaptă spre punctul final.

Un termen controversat

„Victorie à la Pirus” este o expresie născută în urma unei confruntări militare dintre coasta vestică a Greciei, sub conducerea lui Pirus, și Republica Romană. Felicitat pentru victoria în care a pierdut aproape toată armata, Pirus a spus: „Încă o victorie ca asta și suntem terminați.”

Dar o privire succintă a câtorva evenimente militare ne ajută să înțelegem cât de încurcate sunt căile Domnului.

Primul Război Mondial a resetat lumea. Ultimele trei mari imperii și-au găsit sfârșitul. Înainte de Primul Război Mondial, Marea Britanie era cea mai bogată țară din lume. După război se prăbușea într-o criză majoră. Franța iese și ea epuizată din război. Forțele Aliate au obținut o victorie à la Pirus. Doar SUA devin o mare putere mondială, poziție ce se va consolida la următorul război mondial, devenind un pol de putere globală în opoziție cu Uniunea Sovietică. Mai trebuie menționat că războaiele au fost purtate în afara teritoriului Statelor Unite, ceea ce constituie un avantaj, pentru că nu le-a fost afectată infrastructura proprie și că în ambele conflagrații au intrat mai târziu. După 1990, odată cu căderea Uniunii Sovietice, Statele Unite devin singurul pol de putere și dominare mondială.

Dar să ne întoarcem puțin și să reevaluăm situația și dintr-un alt unghi. Războiul din Vietnam a fost un test pentru noua putere, care s-a transformat într-o înfrângere de referință. Pentru unii oficiali americani, situația devenise clară încă din 1966, când senatorul George Aiken a susținut că „Statele Unite trebuie să declare victoria și să plece”, după cum apare într-un editorial publicat de revista *Foreign Policy* în decembrie 2012.

De curând, din Afganistan s-au retras după două decenii și vreo două trilioane de dolari cheltuiți, bifând o nouă „victorie”. Au luat puterea de la talibani și, la plecare, au predat-o talibanilor.

După doi ani de război în Ucraina se discută din nou de o posibilă înfrângere pentru SUA și pentru întregul Occident. Pentru a ieși din încurcătură, ar trebui să declare din nou victoria. Marea problemă a liderilor occidentali este să redefinească termenul de victorie, pe care să și-l poată asuma. Ceea ce părea simplu și clar a devenit un subiect filozofic și politic foarte sofisticat. Greu de acceptat un eșec al SUA și NATO, așa că trebuie numaidecât să găsim o explicație și o definiție a victoriei. Înfrângerea Ucrainei înseamnă eșecul NATO, așa cum declara ministrul de externe ucrainean: „Dacă NATO nu poate câștiga acest război, ce alt război va putea câștiga?”

Și germanii au recurs la aceeași strategie spre finalul celui de Al Doilea Război Mondial. Când rușii începeau să contraatace decisiv, presa germană anunța că armata se repliază, nicidecum că este înfrântă pe front. Naziștii nu puteau crede că rasa lor superioară poate fi înfrântă. Francezii crezuseră la fel în Primul Război Mondial, și pur și simplu nu se retrăgeau, fiind secerati de artileria germană, pentru că nu acceptau ideea de a face un pas înapoi, fapt care era considerat rușinos și inacceptabil. Iar lista cu exemple poate continua cu rușii, englezii, japonezii etc.

Și ce e mai rău pare că de-abia se prefigurează. Un război în Orientul Mijlociu este în desfășurare, cu un Israel prins pe picior greșit, susținut de Statele Unite, pare să ducă la o altă „victorie” pentru SUA. Iar la orizont se prefigurează un alt scenariu mai grav, un război între China și SUA.

După atâtea „victorii” americane, va reuși oare să se impună ca superputere și să oblige lumea la un mod de închinare antibiblic? „I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei” (Apocalipsa 13:15).

Aceasta e marea provocare pentru hermeneutica escatologică a bisericii noastre. Analiza profeției este o problemă vitală, nu doar o curiozitate intelectuală sau, mai rău, o activitate sectară.

Biserica luptătoare sau biruitoare?

Biserica adevărată nu are cum să fie decât victorioasă. Altfel ar fi o contradicție de termeni. Această aserțiune poate fi susținută de multe versete și promisiuni biblice. Și noi am trecut printr-o încercare în 1844, când dezamăgirea a devenit o victorie. Numărul celor pierduți în urma victoriei a fost așa de mare încât, dacă vom mai obține victorii de acestea, vom păți ca toți înaintașii noștri.

În sens teologic, considerăm că avem adevărul și nu avem cum să greșim. Asta înseamnă că în gura noastră, membri, pastori, administratori, profesori, nu se găsește minciună sau nu avem probleme morale. Dacă totuși mai sunt, le putem trece la capitolul mici eșecuri tactice, nicidecum păcate. Primul care a reinventat termenii și a schimbat limbajul a fost șarpele din Eden, care a prezentat un nou vocabular în care moartea nu e moarte, ci viață la superlativ, legea înseamnă dictatură, păcatul înseamnă eliberare prin autorealizare și astfel omul este un zeu în devenire.

O lecție despre folosirea corectă a termenilor o găsim în istoria mai veche a bisericii. Cucerirea Ierusalimului în 605 î.H. și distrugerea sa în 586 î.H. au constituit, pentru multă vreme, un eveniment dezastruos, inacceptabil și inexplicabil pentru evrei ca popor ales. Înțelegeau că au mai păcătuit și ei ca tot omul, dar totuși, semnele materiale ale Împărăției cerești, cum sunt altarul, templul sau chiar Ierusalimul, nu pot fi cucerite și distruse. Ca și în cazul lui Iov, s-a încercat să se găsească explicații pentru a salva imaginea lui Dumnezeu și a poporului Său în condițiile eșecurilor și înfrângerilor suferite. Acest concept poartă numele mai modern de *teodicee*, inventat de filozoful german Leibniz.

Dar au fost câțiva tineri care au trăit acele zile cumplite, când orice om normal își poate pierde mintea și credința. Poporul lui Dumnezeu pierduse războiul. Era un eșec dezastruos. Orice încercare de a găsi explicații și a reinventa cuvinte schimbând înțelesul lor era complet inutil. Ierusalimul nu a căzut sub forța gravitațională culturală a

Babilonului, ci a fost pur și simplu dat de Dumnezeu în administrarea Babilonului. Fapt prezis de Ieremia și consemnat ca într-un proces-verbal de predare, așa cum apare la începutul cărții Daniel: „Domnul a dat în mâinile lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda, și o parte din vasele Casei lui Dumnezeu. Nebucadnețar a dus vasele în țara Șinear, în casa dumnezeului său, le-a pus în casa vistieriei dumnezeului său” (Daniel 1:2).

Tot Daniel afirma cât se poate de clar cauza eșecului național: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduirile Tale. N-am ascultat pe robii Tăi prorocii, care au vorbit în Numele Tău împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării” (Daniel 9:5-6).

Dacă era vreun om priceput să se joace cu termenii și să inventeze definiții sau să reformuleze sensurile cuvintelor, acesta era Daniel. Om politic, absolvind cu *magna cum laude* cea mai prestigioasă instituție de educație din lume și lucrând în vârful piramidei puterii, era cel mai în măsură să manipuleze termeni pentru a controla mințile oamenilor. Dar el a ales să fie sincer și corect pentru a obține adevărata victorie pentru el și pentru poporul său, arătând ce înseamnă integritate și patriotism, chiar și sub ocupație străină. Doar așa se putea recăștiga teritoriul pierdut. Uneori era nevoie de arme și putere militară, însă doar dacă are un fundament moral corect. Cel care dă izbânda este Proprietarul întregii lumi și El împarte pământul cum și cui vrea.

Daniel duce mai departe lupta începută de strămoșul său Iacov, care devine Israel tocmai pentru că luptă fără mască și fără să mai încerce să trișeze până biruiește. Israelul, poporul lui Dumnezeu, a fost de multe ori la un pas de extincție ca urmare a păcatelor sale. Nici azi biserica nu este scutită de acest pericol. „Vai de cei ce numesc răul bine și binele, rău, care spun că întunericul este lumină și lumina, întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceață și dulceața, în loc de amărăciune!” (Isaia 5:20).

În Roma antică, triumful însemna intrarea în cetate a unui comandant care a obținut o victorie, intrare ce se făcea pe un car tras de patru cai albi. Din procesiune făcea parte elita politică a Romei, urmată de șirul de sclavi luați din cetatea cucerită. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui” (2 Corinteni 2:14). ■

HERMENEUTICĂ PROVOCĂTOARE MUGUREL ASAFTEI

**BISERICA ADEVĂRATĂ NU
ARE CUM SĂ FIE DECÂT
VICTORIOASĂ. ALTFEL,
NU AR FI DECÂT O CON-
TRADICȚIE DE TERMENI.**

Mugurel Asaftei, secretar, Conferința Moldova

FRICA DE DOMNUL, SOLUȚIA DIVINĂ PENTRU ANXIETĂȚILE ȘI FRICILE NOASTRE

Vorbind despre anxietate în societatea contemporană, psihologul Raluca Groza spune că „anxietatea este o trăsătură definitorie a societății contemporane și persistența manifestărilor sale clinice reprezintă una dintre problemele cele mai importante cu care se confruntă cercetarea și tratamentul din domeniul sănătății mintale”¹. Această afirmație cu privire la anxietate sau frică² are o rezonanță biblică profundă. Mergând la cartea Geneza, putem să spunem că de la începutul căderii în păcat, frica a fost prezentă în inimile părinților noștri Adam și Eva, ca emoție primară³ (Geneza 3:10), în amestecul evident de vinovăție, rușine și regret. Viața în păcat și în condițiile păcatului a avut aceleași efecte de-a lungul istoriei omenirii în plan psihologic și spiritual. Cu privire la societatea care va trăi în așteptarea revenirii Sale, este scris: „Oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ, căci puterile cerurilor vor fi clătinate” (Luca 21:26).

Comentând această perspectivă contemporană, consilierul creștin Gary R. Collins afirmă: „Anxietate, stres, frică, fobie, panică, tensiune sunt cuvinte care au sensuri tehnice diferite, dar care sunt adesea folosite în mod alternativ pentru a descrie o afecțiune comună care poate atinge proporții epidemice. Ea apare la toate categoriile de vârstă, inclusiv la vârstnici, copii și adolescenți... Programul aglomerat și haotic, îngrijorarea cu privire la teste, lipsa rutinei și a stabilității familiei, expunerea nesfârșită la informații tulburătoare, lipsa legăturilor apropiate, schimbarea constantă, nesiguranța, supraîncărcarea cu informații, presiunile din partea colegilor și dispariția unor orientări morale clare, toate acestea au contribuit la creșterea nivelului de anxietate în rândul tinerilor. În exterior, aceștia par vioi, fără griji și plini de potențial. Însă, în interior, ei sunt speriați.”⁴ În fața acestei situații îngrijorătoare, se caută soluții pentru rezolvarea acestui tablou mental-emoțional tulburător. Se caută diminuarea temerilor, controlul lor, o viață comunitară care să fie marcată de pozitivitate mentală, emoțională și comportamentală. Care sunt soluțiile, cum se poate calma și liniști inima omului, tânărului, persoanei în vârstă care trăiește în societatea de astăzi?

Soluția uimitoare a lui Dumnezeu

Atunci când L-a inspirat pe apostolul Ioan să scrie cartea Apocalipsa, Duhul Sfânt a știut în ce condiții de stres,

anxietate și fobii vor trăi oamenii în apropierea revenirii Mântuitorului. Pentru că ne iubește, Dumnezeu are gânduri de pace, și nu de nenorocire pentru noi, ca să ne ofere un viitor și o nădejde puternică (Ieremia 29:11). Soluția Lui pentru toate fricile și angoasele contemporane, chiar dacă poate părea de necrezut, este autentică și funcțională, iar aceasta este de a ne teme de El (Apocalipsa 14:7). Cum poate teama de Domnul să rezolve fricile și angoasele noastre? Voi încerca să răspund la această întrebare în cuprinsul acestui articol. Acum vreau să spun că această terapie divină nu este ceva nou, pentru că Dumnezeu a folosit-o frecvent în istoria omenirii, chiar de la apariția fricii, după căderea omului în păcat.

După păcătuire, Adam și Eva au fugit de Dumnezeu, vinovați și îngroziți, și au mărturisit că le era frică pentru că erau goi și s-au ascuns (Geneza 3:10). Domnul nu a spus nimic lui Adam despre frica pe care o trăia. Nu i-a spus, așa cum a procedat de obicei de-a lungul timpului cu cei care experimentau teama în prezența Lui: „Nu te teme!” (Daniel 10:16; Apocalipsa 1:17).

Când s-a decis să păcătuiască, Adam a făcut lucrul acesta „de teama de a nu pierde acel singur dar, pe Eva, care în ochii săi le întrecea pe toate celelalte. Iubirea, recunoștința și credințioșia față de Creator, toate erau subordonate iubirii lui pentru Eva.”⁵ Putem înțelege că Domnul nu i-a spus lui Adam să nu se teamă, pentru că el avea nevoie să se teamă nu de pierderea Evei, ci de El. „Frica de oameni, de tot ce este omenesc, este o cursă... Frica de Domnul este începutul înțelepciunii, este școala înțelepciunii” (Proverbele 29:25; 9:10; 15:33).

Frica de Domnul se învață. După ce David a spus că Domnul l-a izbăvit din toate temerile lui și s-a luminat de bucurie (Psalmii 34:4-5), face următorul apel: „Temeți-vă de Domnul, voi sfinții Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei se tem de El... Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica de Domnul” (Psalmii 34:9,11). „În mod natural, nu știm cum să ne temem de Dumnezeu și am pierdut relevanța temerii de El. În consecință, trebuie să învățăm cum să o experimentăm (Deuteronomul 31:12-13).”⁶

Când poporul Israel a regretat că a cerut un împărat (1 Samuel 12:19), Samuel a zis poporului: „Nu vă temeți! Ați făcut tot răul acesta, dar nu vă abateți de la Domnul... Temeți-vă numai de Domnul și slujiți-I cu credințioșie, din toată inima voastră, căci vedeți ce putere desfășoară

El printre voi” (1 Samuel 12:19-24). Samuel le spune deci israeliților copleșiți de povara vinovăției să nu se teamă, și totuși, în același timp, să se teamă, dar de Domnul. În acest paradox divin se află soluția pentru anxietățile, fobiile și fricile noastre. „Dumnezeu scapă, eliberează pe cel nenorocit prin nenorocirea lui (Iov 36:15). El ne cheamă să ne elibereze de fricile noastre prin frica de El, printr-o experiență nouă călăuzită de Duhul Sfânt, care se transformă în admirație, uimire, venerație și închinare față de Dumnezeu. Dacă vrem, Mângâietorul ne va învăța lucrul acesta (Ioan 14:26).

Când împăratul Ahaz a auzit că „sirienii au tăbărit în Efraim, a tremurat inima lui Ahaz și inima poporului său, cum se clatină copacii din pădure când bate vântul (Isaia 7:3). *Comentariul biblic adventist* spune: „Ahaz a fost apucat de groază în fața perspectivei de a fi înlăturat de la tron (v. 6). Fiind un apostat, el nu se încredea în Dumnezeu și i se părea că regatul lui va cădea în curând.”⁷

Prin Isaia, Domnul îi spune lui Ahaz: „Ia seama și fii liniștit; nu te teme de nimic și să nu ți se înmoaie inima... (Isaia 7:4). Ahaz este încurajat să aibă încredere în conducerea suverană a lui Dumnezeu. El putea să spună în inima lui, dacă alegea să se încreadă deplin în Dumnezeu: „Faceți la planuri cât voiți, căci nu se va alege nimic de ele! Luați la hotărâri cât voiți, căci vor fi fără urmări! Căci Dumnezeu este cu noi (Emanuel)... Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire; și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați” (Isaia 8:10,12-13). Lui Ahaz i se spune să nu se teamă și totuși să se teamă. El este îndemnat să nu se teamă de pericolul invaziei dușmanilor, de uneltirile lor, dar să se teamă de Domnul și de El să se înfricoșeze. Cu alte cuvinte, nu poți să nu te temi, dar depinde de cine te temi. Din nefericire pentru el, Ahaz a refuzat să învețe să îndrepte temerile lui copleșitoare spre Domnul și să se încreadă deplin în El. Ahaz a avut ocazia să învețe și să trăiască binecuvântarea descrisă în cuvintele: „Cine se teme de Domnul are un sprijin tare în El și copiii lui au un loc de adăpost la El” (Proverbele 14:26).

Cum rezolvă frica de Domnul anxietățile și fricile noastre?

Spus direct și simplu, din perspectivă psihologică, frica de Domnul înseamnă frica și anxietatea din inima fiecăruia, îndreptate prin credință spre Dumnezeu. Conștientizăm și recunoaștem aceste sentimente de frică care există în noi în mod natural ca urmare a căderii în păcat (Geneza 3:10) și le îndreptăm prin credință în mod conștient înspre Domnul Hristos, ajutați de Duhul Sfânt. Așa suntem îndemnați să procedăm: „Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire; și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați” (Isaia

8:12-13). „Aruncați asupra Lui, toate îngrijorările – fricile – voastre, căci El Însuși îngrijește de voi (1 Petru 5:7).

Care vor fi consecințele? În Proverbele 14:27 este scris: „Frica de Domnul este un izvor de viață”, adică un izvor de speranță, pace și bucurie, de tot ce poate fi mai pozitiv și mai binecuvântat. „Am pe Domnul necurmat înaintea ochilor mei, când este El la dreapta mea, nu mă clatin. De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veseleşte și trupul mi se odihnește în liniște (Psalmii 16:8.9). Jiri Moskala spune în acest sens că „a te teme de Dumnezeu înseamnă a-L vedea pe Dumnezeu. Temerea de El duce la cultivarea conștientizării intense că trăim întotdeauna în prezența Sa. Înseamnă să trăiești constant în atmosfera lui Dumnezeu, care este bun, plin de dragoste, îndurător și drept, și să fii conștient că El este aici, cu tine.”⁸

Prin Ellen White, suntem îndemnați: „Adu înaintea lui Dumnezeu... temerile tale. Poverile tale nu-L vor împovăra și nici nu-L vor obosi. El, care ține socoteala până și de perii capului tău, nu rămâne indiferent față de nevoile copiilor Săi... Nicio nenorocire nu se poate abate asupra celui mai neînsemnat dintre copiii Săi, nicio îngrijorare nu-i poate chinui sufletul... nicio rugăciune sinceră nu-i iese de pe buze fără ca Tatăl nostru ceresc să nu observe, fără ca El să nu manifeste un interes viu pentru toate acestea. Căci El „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor” (Psalmii 147:3).”⁹ ■

FRICA DE DOMNUL ESTE UN IZVOR DE VIAȚĂ, DE SPERANȚĂ, PACE ȘI BUCURIE, DE TOT CE POATE FI MAI POZITIV ȘI MAI BINECUVÂNTAT.

Liviu Văduva, pastor, Conferința Muntenia

¹ <https://www.clinicamedicum.ro/anxietate-sau-frica/>.

² Chiar dacă în literatura psihologică de specialitate, termenii „anxietate” și „frică” au nuanțe semantice diferite, ei se folosesc deseori ca sinonimi. *Emoții complexe*, volum coordonat de Ștefan Boncu și Dorin Nastas, Editura Polirom, Iași, 2015, p. 89. În acest fel vor fi folosiți și în acest articol.

³ Roy F. Miller, *The Fear, A Study of the the Fear of God in Christian Religion*, Thesis, p. 4.

⁴ Gary R. Collins, *Consiliere Creștină*, Editura Noua Speranță, Timișoara, 2023, p. 131.

⁵ [https://egwwritings.org/read?panels=p2674.165\(2674.166\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2674.165(2674.166)&index=0).

⁶ Jiri Moskala, „The Meaning of the Fear of God: The Crucial Notion of the Everlasting Gospel – A Biblical Study” în, *Journal of the Adventist Theological Society*, 2019, p. 9.

⁷ <https://mybible.eu/ro/ISA.7.VDC>.

⁸ Jiri Moskala, „The Meaning of the Fear of God: The Crucial Notion of the Everlasting Gospel – A Biblical Study” în, *Journal of the Adventist Theological Society*, 2019, p. 13.

⁹ <https://egwwritings.org/read?panels=p2010.383&index=0>.

BĂTĂLIA ÎNTRE MAI BINE ȘI MAI MULT

Trăim într-o societate care este parcă obsedată de „mai mult”. Vrem mai mult în loc de mai bine și asta pare că este tot ceea ce contează. Viața noastră este pe *fast forward* (pe repede înainte) și pare că nimeni nu mai are prea mult timp să fie atent la detalii și la calitate. Cât mai multă cantitate – cantitate de bani, cantitate de obiecte, întâmplări, trăiri și experiențe, cantitate de oameni, de urmăritori, cantitate de like-uri... Omul de afaceri vrea mai mulți bani, politicianul vrea mai multă putere, pensionarul vrea o pensie mai mare, copilul vrea mai multe jucării, soția vrea mai multe haine, soțul – mai mulți cai la mașină. Vrem mai mulți metri pătrați, mai mulți oameni care să ne aprecieze și, dacă se poate, mai multe zile libere. Să fie mai mult, fără să conteze dacă este și bine. Dacă ne simțim

rău, încercăm cu mai multe pastile, mai multe droguri sau mai mult alcool! Mai multă putere, mai multă bogăție, mai mult prestigiu, reputație, mai multă distracție. Mai mult! Mai mult! Mai mult!

Viața modernă înseamnă volum și rulaj. Viața modernă se rezumă la văzut, plăcut, încercat, uzat și schimbat. Citeam recent că, în America, suprafața caselor s-a triplat în ultimii 50 de ani și continuă să crească din ce în ce mai mult. O femeie americană din clasa medie deține de patru ori mai multe haine decât bunica ei, dar continuă să cumpere. Se spune că o casă obișnuită din Statele Unite are aproximativ 300.000 de obiecte în interiorul ei, dar locatarii ei continuă încă să cumpere obiecte pentru casele lor. Și probabil că nici la noi lucrurile nu sunt prea diferite.

Noi, ca membri ai bisericii, ce ne dorim atât la nivel central, cât și la nivel local? Și noi ne dorim mai mult... Mai multe proiecte, mai mulți care să participe vineri seara la serviciile divine, mai multe botezuri, mai mulți bani pentru proiecte misionare? Să vină mai mulți la evanghelizare, să dăm mai multe cărți, să ne urmărească mai multe persoane serviciile divine transmise online, mai multe distribuiri și like-uri. Într-o oarecare măsură este de înțeles că vrem mai mult, însă în alergarea noastră nu trebuie să uităm că nu trebuie să facem doar cât mai mult, ci și cât mai bine.

În Biblie avem câteva situații în care putem observa accentul pe care îl pune Dumnezeu pe calitate în detrimentul cantității.

Recensământul lui David

Conform relatării din 1 Cronici 21, aflăm că „Satana s-a sculat împotriva lui Israel și a ațâțat pe David să facă numărătoarea lui Israel”. David a cedat ispitei și a încercat să își demonstreze lui și probabil și popoarelor din jur că puterea și succesul militar al poporului evreu se datorează numărului mare de soldați din armata sa. Puterea militară a poporului evreu trebuia să fie dependentă de binecuvântarea lui Dumnezeu, însă, în măsura în care accentul cădea pe numărul soldaților și pe puterea umană, oamenii începeau să se considere pe ei înșiși ca fiind sursa binecuvântării în loc să privească spre Dumnezeu.

Ellen White comentează astfel acest demers al lui David: „David considera că, prin sporirea puterii sale militare, sporește și mai mult puterea și prestigiul lui Israel. Însă, procedând astfel, el făcea ca popoarele dimprejur să creadă că forța lui Israel stătea în puterea lui armată, și nu în Dumnezeu.”¹ Și noi trăim într-o lume care face în mod constant recensăminte. Nu e nimic nou sub soare, spunea Solomon, vrem să măsurăm cantitatea, pentru că este cel mai ușor. Poate este mai rațional să credem în cantitate decât în frumusețea calității. Această tentativă a lui David nu a rămas fără consecințe, iar încercarea de a demonstra prin cantitate puterea lui Israel a primit un răspuns prin care tocmai numărul soldaților a fost afectat. „Domnul a trimis ciuma în Israel și au căzut șaptezeci de mii de oameni din Israel” (1 Cronici 21:14).

Armata lui Ghedeon

Atunci când Dumnezeu i-a spus de două ori lui Ghedeon că „poporul pe care-l ai cu tine este prea mult” (Judecători 7:2,4), a vrut să transmită următorul mesaj: „Nimic nu împiedică pe

Domnul să dea izbăvire printr-un mic număr ca și printr-un mare număr” (1 Samuel 14:6). Când forța ta armată se reduce prin cernere la un număr considerabil mai mic de soldați, privești și evaluezi situația din punct de vedere omenesc. Când i s-a spus că oastea lui este prea mare, a fost umplut de uimire... „Ghedeon a ascultat de porunca Domnului și, cu strângere de inimă, a văzut cum douăzeci și două de mii, sau mai mult de două treimi din toată oastea, au plecat la casele lor.”² Thomas Fuller spune că erau mai puține persoane, dar nu mai puțini oameni. Dumnezeu îi transmite lui Ghedeon că nu vrea mulți, dar îi vrea pe cei mai buni. Când toate armatele lumii își cresc arsenalul militar și încearcă să recruteze mai mulți soldați, te rog să privești logica lui Dumnezeu. Scade armata cu 99% și urmează o victorie totală.

Armata redusă cantitativ la 300 de oameni, prin puterea lui Dumnezeu a eliminat 135.000 de oameni (Judecători 8:10), adică un număr mai mare de 450 de ori. Până când numărul lor nu a fost redus la nivelul la care este clar că Domnul, și nu Israel, este cel care câștigă bătălia, ei erau încă prea mulți. Nu poți fi prea mic sau prea neînsemnat pentru ca Dumnezeu să te folosească.

Oaia pierdută

Inițiativa de căutare a lui Dumnezeu nu este condiționată de un număr scăzut sau infim. În Luca capitolul 15, atunci când Dumnezeu găsește oaia pierdută, este un moment de sărbătoare, de bucurie. Bucuria nu este rezultatul cantității găsite, ci este rezultatul calității și al relației care este între păstor și oaie. „În parabolă, păstorul merge să caute o singură oaie — cantitatea cea mai mică ce poate fi numărată. Tot astfel, dacă numai un singur suflet ar fi fost pierdut, Domnul Hristos ar fi murit chiar și pentru acel unul singur.”³ În ecuația cerului, totul se rezumă la unul singur. Calitatea iubirii lui Dumnezeu nu este niciodată un joc al cantității sau al numerelor. El renunță la mase pentru a căuta un singur suflet pierdut.

Cei doi bănuți ai văduvei

Isus le dă o lecție bogaților prin cea mai mică monedă iudaică de aramă în circulație. El s-a așezat în fața locului unde se puneau darurile

REPERE
REDEFINITE
BALLA
LORAND

VEȘNICIA NU VA FI
INTERESANTĂ DATORITĂ
CANTITĂȚII
ANILOR, CI VA
FI EXTRAORDINARĂ
DATORITĂ
RELAȚIILOR DE CALITATE
DE ACOLO.

și a privit mulțimea care își puna banii în vistieria templului (Marcu 12:41-44). Mulți oameni bogați aruncau sume mari. Dar o văduvă săracă a venit și a pus două monede de cupru foarte mici. Înaintea cerului nu mărimea darului contează, ci motivul care-l determină. Spiritul Profetic comentează acest pasaj biblic: „A aruncat o privire spre darul pe care îl ținea în mână. Era foarte mic în comparație cu darurile celor din jur, însă era tot ce avea. Profitând de ocazie, a aruncat în grabă cei doi bănuți și a dat să plece grăbită. Însă în acel moment a observat privirea lui Isus ațintită asupra ei. Apoi, cuvintele Lui de laudă au ajuns la urechile ei: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți ceilalți.” Ochii ei s-au umplut cu lacrimi de bucurie, realizând că fapta ei a fost înțeleasă și apreciată.”⁴ Care este motivația ta când oferi daruri pentru misiune? Atunci când dăruim sume mai mari sau mai mici, ce anume ne motivează faptele? Să știe mulți, să ne vadă mulți, să ne aplaude mulți? În actul dăruirii contează gândul care însoțește fapta. O motivație sănătoasă adaugă calitate morală și spirituală cantității.

Apa transformată în vin

Atunci când Isus a săvârșit prima Sa minune, nimeni nu a aplaudat cantitatea vinului, care era totuși considerabilă (câteva sute de litri), ci calitatea lui (Luca 2:10). „Când au observat calitatea vinului, oaspeții au început să vorbească despre el și să pună întrebări, așa că slujitorii au început să povestească minunea.”⁵ De fapt, calitatea vinului a atras atenția asupra persoanei lui Isus. Atunci când Isus produce printr-o minune suc natural de struguri, El îl face să fie de cea mai bună calitate. Acest fapt mă duce cu gândul la produsele pe care le fabricăm sau le cumpărăm. În fiecare situație, trebuie să ne străduim să alegem produse de cea mai bună calitate. Acest principiu trebuie aplicat mai ales la produsele alimentare și la produsele de îmbrăcăminte, care ne afectează în mod direct sănătatea. Uneori să cumperi ieftin înseamnă să plătești foarte scump mai târziu.

Teologia – între cantitate și calitate

Dumnezeu a dat poporului Său cele zece porunci prin Moise, dar acestea se pare că nu au fost suficiente pentru evrei. Din Tora, cele cinci cărți ale lui Moise, armata de scribi a produs Mishnah, un sistem de legi complicat până la extrem, și Talmudul, care prescrie în cele mai mici detalii ce avea voie și ce nu avea voie să facă poporul. Au produs 613 porunci, dintre care 248 pozitive și 365 negative, adică interdicții.

Atunci când Isus a umblat pe acest pământ a trebuit să accentueze din nou calitatea legilor morale

(Marcu 12:29-31). Evreii din vremea aceea se împotmoliseră în mulțimea tradițiilor și a legilor, așa încât Isus a trebuit să simplifice până la esență religia lor (Matei 7:12).

În ultima perioadă ne-am complicat viața socială prin pretenții exagerate și cea religioasă prin cantitatea tradițiilor religioase, de aceea cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să ne simplificăm viața și teologia și să oferim calitate autentică teologiei noastre.

Cantitate sau calitate?

„Cărțile și prietenii să fie puțini, dar buni.” Așa sună un citat despre relații și prieteni. Câți prieteni ai? Nu pe rețelele de socializare, ci în realitate. Câți prieteni a avut Isus? Dacă citim Ioan capitoul 6, vom vedea cum fluctuează numărul prietenilor lui Isus. Prietenul la nevoie se cunoaște și poate că acesta este motivul pentru care Ioan este singurul dintre cei doisprezece care a rămas lângă Isus până la cruce. A venit să își ia rămas-bun. Iar dialogul prietenesc sună astfel: „Poți să ai grijă de mama mea?” „Desigur. Pentru asta sunt prietenii...” de calitate am putea adăuga noi.

Pe vremea lui Noe, Dumnezeu a fost pus în situația de a alege între cantitate și calitate. A ales opt oameni și a nimicit sute de milioane. În Sodoma și Gomora au fost salvați patru oameni din care au rămas trei. După iscodirea țării Canaan, dintre cele 12 iscoade mai știți numele celor 10 care au adus vești proaste? Dar ale celor doi? Iosua și Caleb. Cine a intrat în Canaan? Cantitatea (cei 10) sau calitatea (cei 2)?

Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, te invit să cumperi lucruri de calitate: aur curățat prin foc — haine albe, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi calitatea lucrurilor și a relațiilor. „Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 22:14). Veșnicia nu va fi interesantă datorită cantității anilor, ci va fi extraordinară datorită relațiilor de calitate de acolo. Iar „calitatea vieții este mai importantă decât viața însăși”⁶. „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25:21). ■

Balla Lorand, director departamente
Publicații și Grupuri etnice, Uniunea de Conferințe

¹ Patriarhi și profeți, p. 747.

² Patriarhi și profeți, p. 549.

³ Parabolele Domnului Hristos, p. 187.

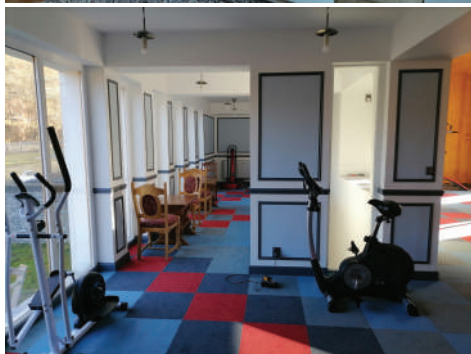
⁴ Sfaturi privind administrarea creștină a vieții, p. 174.

⁵ Viața lui Iisus, p.150.

⁶ Alexis Carrel.

UN CENTRU DE SĂNĂTATE ÎN MUNȚII APUSENI

Am crescut într-o familie modestă de la țară, în județul Tulcea. Părinții mei au fost oameni de rând, dar temători de Dumnezeu și hotărâți să ne ofere o educație creștină. Au muncit în condiții grele în agricultură sau în cariera de piatră pentru a-și crește cei șapte copii. Mai târziu, tatăl meu a cumpărat câțiva stupi pe care mi-i lăsa în pază adesea. Pe când aveam 12-13 ani, am supravegheat stupii de câteva ori alături de stuparul Alexandru Popov. Îmi amintesc cum fratele Popov mă lua prin pădure ca să adunăm păpădie și măcriș. Ne întorceam la cabană unde fierbeam cartofi, iar din păpădie și măcriș făceam o salată delicioasă. Parcă îl aud cum spunea: „Georgică, aceasta este mâncare regească, sănătate curată, urmat de un oftat adânc – ah! dacă ar înțelege frații noștri valoarea acestor bunătăți!” Dânsul îmi explica apoi cât de eficiente sunt tratamentele naturale. Deși eram doar un copil, aceste sfaturi au amprentat retina minții mele. Mai târziu m-a influențat foarte mult următorul gând din *Mărturiile* vol. 7: „Trebuie să se înființeze multe sanatorii. Ele nu trebuie să fie mari, dar destul de complete pentru a face o lucrare bună și cu succes.”¹

Pe vremea aceea nimeni nu îndrăznea să viseze la un sanatoriu în România. În perioada tinereții îmi doream foarte mult construirea unui astfel de centru în țara noastră, însă nu mă gândeam că va fi posibil vreodată. Visul de a deveni medic s-a lovit de lipsa susținerii financiare și de un regim prea opresiv, care nu era de acord cu libertatea de conștiință. Peste câțiva ani m-am căsătorit și am crescut trei copii. Cu toate acestea, gândul de a înființa un centru de sănătate m-a urmărit tot timpul. Cu un an înainte de a mă pensiona, am hotărât cu soția să demarăm un astfel de proiect. Un proiect care pentru noi și pentru cei care ne cunoșteau era echivalent cu traversarea Iordanului învolburat. Nici eu, nici soția nu am fost educați în domeniul medical, însă amândoi aveam aceeași țintă. Așadar, ne-am pus la dispoziția cerului, rugându-L pe Dumnezeu să ne arate ce avem de făcut. El pregătise în urmă cu 14 ani o clădire care făcea parte dintr-un concurs european de arhitectură. Arhitectura acestei clădiri, pe care ulterior am achiziționat-o la un preț rezonabil, se aliniază sfaturilor Spiritului Profetic.

Clădirea are geamuri mari, iar camerele sunt spațioase și luminoase. Centrul se află într-un loc retras și liniștit, un ambient perfect pentru refacerea sănătății. În mai 2020, am semnat con-

**UN VIS ÎMPLINIT
GEORGICĂ VOINEA**

PRETUTINDENI ÎN LUME TREBUIE FĂCUTĂ O MARE LUCRARE ȘI NIMENI SĂ NU CREA-DĂ CĂ, DIN CAUZĂ CĂ SFÂRȘITUL E APROAPE, NU MAI ESTE NEVOIE DE EFORT PENTRU A CONSTRUI DIFERITE INSTITUȚII.

tractul de vânzare-cumpărare și după două luni am început renovarea. Primii doi ani au abundat în provocări, însă au fost depășite cu ajutorul lui Dumnezeu și cu efort susținut. Împreună cu soția am săpat șanțuri, am turnat betoane pentru amenajarea curții și a interioarelor. Când volumul de muncă era peste puterile noastre, Providența ne trimitea persoane gata să ne ajute și să ne încurajeze. Primele ajutoare au fost o familie din Blaj, cu care nu ne cunoscusem înainte. Într-o duminică ne-au sunat să ne întrebe dacă suntem de acord cu ajutorul lor. Am fost foarte bucuroși de răspunsul primit la rugăciuni. Gestul lor s-a multiplicat în mai multe ocazii de implicare. Într-o altă ocazie, mai mulți prieteni, dintre care cinci pastori, au venit și ne-au ajutat la diferite lucrări de amenajare. Mai târziu, când ne pregăteam să turnăm șapele în camere, peste instalația de încălzire din pardoseală, o familie din Murgăși, județul Olt, împreună cu ginerele lor din Tulcea, ne-au oferit ajutorul. Lista de persoane providențiale cărora le suntem mulțumitori nu se oprește aici. Deși am avut parte și de persoane precum Sanbalat, care au încercat să ne descurajeze, de fiecare dată Domnul a trimis și un Neemia, care ne-a încurajat.

Apogeul a fost atins în noiembrie 2022, când a avut loc deschiderea oficială a Centrului de Sănătate 3H și, totodată, sosirea primilor pacienți. Este un centru cu capacitate relativ mică, maximum 25 de persoane pe sejur, dar este un loc plăcut și intim, dedicat slujirii pacienților. Dacă suferiți de boli cardiovasculare, diabet, anxietate și stres, oboseală cronică, anemii, boli endocrine și metabolice, depresie, obezitate, atunci Centrul 3H este răspunsul. Programele pe care le punem la dispoziția pacienților noștri sunt: cură de detoxifiere, dietoterapie, post intermitent, fitoterapie, argiloterapie, hidroterapie, gastronomie, vibroterapie, fitness, masaj, seminare de nutriție, seminare de psihoterapie și consiliere, plimbări în natură, vizitarea obiectivelor turistice din zonă etc.

Mai avem de îmbunătățit anumite amenajări, cum ar fi: sala de fitness, construirea a două camere de masaj, una de hidroterapie (momentan aceste proceduri se fac în camerele pacienților) sauna și piscina. Până în prezent, finanțarea proiectului s-a făcut din fonduri proprii. De puțin timp funcționăm ca asociație nonprofit – „Asociația Centrul 3H”, înscrisă în lista entităților/unităților de cult cu drept de a primi sponsorizări. Ape-lăm la salariații care doresc să ne sponsorizeze direcționând 3% din impozitul pe venit și la persoanele juridice care pot direcționa 20% din impozitul pe profit. Dacă nu sunt direcționate către un ONG, aceste sume intră oricum în conturile statului.

Asociația Centrul 3H își desfășoară activitatea în Munții Apuseni, pe malul râului Arieș, în comuna Sălciua, județul Alba. Ne puteți descoperi și pe www.3hcentre.ro, pe contul de Facebook „CENTRUL 3H” sau la numărul de telefon 0743 910 931.

„Pretutindeni în lume trebuie făcută o mare lucrare și nimeni să nu tragă concluzia că, din cauză că sfârșitul e aproape, nu mai este nevoie de un efort deosebit pentru a construi diferite instituții, după cum o impune lucrarea... Când Domnul ne va porunci să nu mai facem eforturi de a construi case de rugăciune, de a înființa școli, sanatorii și edituri, va fi timpul să ne încrucișăm brațele și să-L lăsăm pe Domnul să-Și încheie lucrarea, dar acum este ocazia noastră de a ne arăta zelul pentru Dumnezeu și iubirea față de oameni”²

Impresii pacienți

„Sunt din Brașov și am descoperit centrul de sănătate într-o dimineață pe Facebook. Sufăr de dureri de picioare și probleme cardiovasculare. Când am sosit la centru, din primul minut am realizat că am ajuns unde trebuie. Locul unde este amplasat este foarte frumos, personalul este foarte amabil și conștiincios, iar rezultatele au fost peste așteptările mele. Recomand cordial acest centru. De-abia aștept să repet experiența. Neamțu Alexandru - 0721 157 828”.

„Mă numesc Roibu Gheorghe. Sunt din București și am fost la Centrul de Sănătate 3H pentru tratarea/ameliorarea mai multor afecțiuni: diabet, tensiune, probleme emoționale (mi-am pierdut de aproape un an soția), colesterol, ficat gras și altele. În primul sejur am avut simțământul că nu sunt în România. Tot ce se făcea era la superlativ. Am repetat sejurul peste puțin timp și am înțeles că acestor oameni chiar le pasă de semenii lor. Terapiile, seminarele de psihoterapie și cele spirituale m-au ajutat foarte mult. Recomand cu căldură acest loc, iar pentru mai multe detalii mă puteți suna la numărul de telefon 0761 694 559.”

„Locuiesc în Germania și lucrez ca șofer de autobuz. Mă luptam cu un diabet de tip II de mulți ani. Doctorii mi-au spus că nu există alternativă, astfel că 15 ani am fost dependent de insulină. Am auzit de Centrul 3H și mi-am făcut rezervare. Când am ajuns, administram insulina de 3 ori pe zi, reușind să-mi mențin glicemia la 300. Când am finalizat sejurul, am fost extraordinar de bucuros. Nu am mai fost dependent de insulină sau de alte medicamente, iar glicemia se situa în jurul valorii de 100-110. De atunci urmez, în limita posibilităților, regimul învățat, care nu este deloc greu. A trecut un an de la această experiență, iar eu mă mențin în limite normale. Recomand acest centru fără nicio rețineră.” ■

Georgică Voinea, manager Centrul de Sănătate 3H

¹ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. VII, p. 100.

² Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, p. 440.

OM2 – STRICT SECRET

Auita este omenește, dar a ignora este păcat! Atunci când eram copil și cineva mă întreba ce vreau să mă fac când voi fi mare, îi răspundeam categoric: „Eu vreau să fac ceva, nu să mă fac!”

Așa se face că primul lucru pe care l-am făcut în Biserica Labirint a fost să mă ocup de cabina tehnică. Am colaborat cu toți cei care doreau să se implice, pentru că erau multe probleme de rezolvat. Odată cu venirea ca pastor a fratelui Gabriel Vasilescu s-a produs o adevărată revoluție în organizarea bisericii.

Am fost propus ca diacon al tineretului, ceva nou pentru mine. Eram deja căsătorit și, împreună cu soția, aveam în atenție toate problemele cu care se confruntau tinerii. Așa că am organizat la noi acasă o grupă de rugăciune. După un timp, grupa a devenit cam numeroasă și comitetul a decis să ne strângem în aula bisericii. Eram peste 50 de tineri și aveam ca invitați pe frații Gh. Indricău, Wilhelm Moldovan, Lucian Cristescu și alții. Așa a început OM2, ora muzicală 2, adică cea de după încheierea serviciilor divine din Sabat.

Niciodată nu am crezut că voi avea și veleități artistice, să scriu, să cânt, să recit. Așa că, în urma unei selecții, fratele Cristescu m-a luat să colaborez la realizarea programelor muzicale. A fost cea mai productivă lucrare muzicală, începând cu copiii și terminând cu seniorii. S-au implicat foarte mulți tineri talentați, pe lângă dirijorii consacrați, amintind doar câțiva – Puselia Ghioaldă, Florin Lăiu, Lucia Gherzan, Gh. Bârgăoan, Viorica Manole, Doina Ioan, Alice Burtavel, Ani Negreanu, Victor Safta și alții. Ca să nu se piardă și să poată beneficia și alții de teme și poeziile prezentate, am rugat pe cineva să le bată la mașina de scris și să le multiplice. Au ieșit două volume care au circulat prin toată țara și nu numai.

Sala de cult era supraaglomerată și s-a luat hotărârea de a se monta televizoare și în sălile anexe. S-au implicat mulți tineri, printre care Emil Bujor, Nicu Corlățan, Lori Gheorghită, Dan Sindilă, Groșanu, Dragoș Gărgăriță.

Am fost ales în comitetul bisericii ca responsabil cu lucrarea muzicală. Aici s-a luat hotărârea ca tineretul să beneficieze și de o întâlnire de socializare și rezolvarea unor probleme specifice. Așa că până la urmă în fiecare Sabat, după terminarea serviciului divin de după-amiază, toți tinerii, inclusiv cei din alte comunități, se adunau în aula mare. Aici au avut loc cele mai diverse activități. Sunt prea multe, dar voi încerca să amintesc câteva: comentarea unui text biblic, concurs din cărțile Bibliei, pagini de istorie adventistă prezentată de fratele Marin Pârvan, profeții biblice susținute de fratele Indricău, experiențe misionare povestite de fratele Wilhelm Moldovan, audiții muzicale prezentate de Cristina Ardelean, profesoară de muzică.

Dar cele mai savurate momente erau dezbaterile cu invitații. Au participat foarte mulți și încerc să-i amintesc pe seminariștii care se strecurau pe furiș printr-o fereastră deschisă către curtea dormitorului. Printre ei se aflau Adrian Bocăneanu, Petrică Danci, Teodor Huțanu. Erau prezenți ca invitați și doctorii Virgil Stroescu, Vali Gheorghită, Teodor Rădulescu și alții. Am fost surprins de câteva ori când la unele ocazii ne vizita chiar președintele Uniunii, fratele Ticu Popa. Fără cuvinte, doar din priviri, mi-am dat seama că susținea această lucrare.

A fost o perioadă când s-au perindat mai mulți pastori, frații Constantin Alexe, Dezideriu Faluvegy, Octavian Coconcea și din nou fratele Gabriel Vasilescu. Activitatea a continuat și s-a îmbogățit prin implicarea de noi tineri coriști, instrumentiști, dirijori. Am început să susținem programe muzicale prin comunitățile mai apropiate de București: Lipia, Gh. Doja, Slănic Prahova, Sitaru, Râmnicu Vâlcea și altele. Toate aceste ocazii erau pline de binecuvântări, dar și riscante. Aș aminti doar una, din lipsă de spațiu. Pregătisem cinci mașini ca să ne deplasăm cu coriștii la comunitatea Gh. Doja. Era în duminica Paștelui. Ne-am adunat în fața Bisericii Labirint și încărcam portbagajele cu cărțile de cor și dosarul cu teme și poeziile necesare. În timp ce făceam aceste pregătiri, apare fratele Popa în curte și îmi zice: „Nu m-ai văzut, Domnul cu voi!”

**IREZISTIBILA
MISIUNE
GILI
ANTEA**

Am respirat ușurați și am plecat bucușori. Înainte să intrăm în Gh. Doja, la o intersecție ne oprește un echipaj de miliție. Toți șoferii erau în regulă, dar au cerut să verifice portbagajele la mașini. După ce au răvășit totul, au întrebat unde mergem. Am spus unde și ce vom face acolo. Au fost convinși, dar ne-au cerut să le „facem” o cântare. Ne-am strâns câțiva și am început să cântăm. Trecătorii curioși au început să se adune din toate părțile. Văzând cum stau lucrurile, milițienii au început să ne împingă să intrăm în mașini. Deja întârziaseam peste o jumătate de oră și frații ne așteptau în stradă. Sala era arhiplină, toți erau bucușori că am reușit să venim. Am început să pregătim programul cât mai repede, dar nu găseam teme, poeziile, partiturile, toate erau răvășite de nu le-am mai putut organiza. Toate teme, poeziile, cântările au fost prezentate din memorie, dar nimeni nu știa lucrul acesta. Duhul Domnului a venit peste noi, pentru ca lucrarea să fie spre slava Lui.

S-a avut în vedere și perioada de vacanță și de concedii pentru organizarea de excursii și tabere la munte. În fiecare an sacrificam din concediu cam zece zile pentru a merge împreună cu tinerii în tabere cu cortul. Acolo puteai să vezi pe fiecare cât de bun creștin este: cât sunt de uniți, de darnici, de ascultători, răbdători. Există sute de diapozitive cu aceste excursii și tabere de tineret.

Aș aminti o singură experiență. Ne aflam în tren pentru a face o excursie în zona unde era în armată un tânăr din biserică, Sandu Ioniță. Aveam cu noi și Cântările Speranței. Atunci când am început să cântăm, cineva de pe culoar încerca să afle locul de unde se auzea. Noi am ascuns cărțile și așteptam speriați, gândind să nu fie vreun securist. Nu știm cum, dar la o curbă ușa compartimentului s-a deschis și „individul” a intrat peste noi. Fără să se prezinte a zis: „Ați vrea să cântați *Mi-e dor de veșnicie, mi-e dor de Canaan?*” Ne tremurau vocile de emoție în timp ce omul nu putea să-și stăpânească plânsul. A început să ne povestească cum a participat la un program muzical în Labirint care l-a marcat toată viața. Am continuat să mai cântăm, așa că omul a uitat să coboare, fiind nevoit să sară din tren după ce pornise. Așa că Dumnezeu are toate mijloacele la dispoziție prin care să Se descopere oamenilor.

În această perioadă am beneficiat de aportul a doi lideri, Virgil Peicu și Leon Roman, care organizau întâlniri de studiu și rugăciune la familia Erghelegiu. Sunt foarte multe lucruri pe care nu le mai pot scrie din lipsă de spațiu și nici nu-mi mai amintesc bine. Dar am o cicatrice în inima mea, pe care merită să o cunoașteți. După cei patru ani plini de binecuvântări, este schimbat fratele Gabriel Vasilescu cu alt pastor, anonim pentru mine și comunitate. Eram în comitet, slujind ca diriginte de tineret și lucrarea muzicală. De la început dorea să-și impună autoritatea, astfel că m-a luat deoparte și citez: „Acum eu sunt șeful aici, termină cu OM2 pentru că este

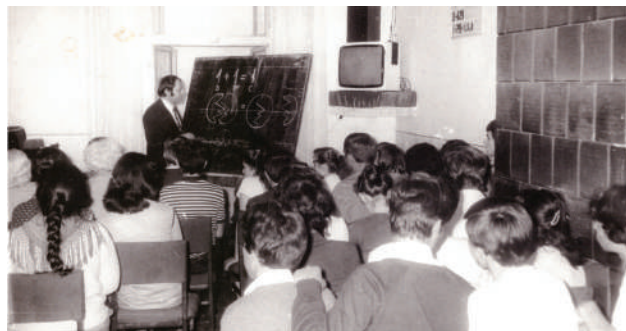
ilegală conform statutului de funcționare al bisericii.” I-am spus că nu pot face lucrul acesta. Ca să nu se creeze o „revoluție”, a mers singur în fața tinerilor și fără nicio explicație a început să le citească dintr-o carte. Tinerii au părăsit sala, au căutat să mă contacteze. Le-am explicat că acum dânsul este șeful. N-am înțeles decât mai târziu că nu era problema de ilegalitate, atât timp cât a dorit să fie prezent înaintea tinerilor, ci mai degrabă de orgoliu. Cert este că la următoarele alegeri nu am fost reales, deși o coadă de peste 20 de tineri așteptau la contestații. Eu am continuat să scriu și să înregistrez programe muzicale. Odată cu revenirea fratelui Gabriel Vasilescu și apoi a fratelui Edmond Constantinescu, am continuat să lucrez în departamentul tineretului ca prezbiter. După 1990 au apărut noi oportunități care ne-au dat ocazii minunate de evanghelizare în toată țara.

Astfel, pentru mine s-a deschis posibilitatea să produc în studioul de la Radio Vocea Speranței primele povestiri pentru copii scenarizate, experiențe și altele. Am sacrificat multe ore și bani ca să multiplic casete pentru colportori și pentru cei care doreau să le obțină. Mulțumesc celor care m-au susținut și soției, care m-a încurajat să investesc talantul care mi-a fost încredințat.

Acum, la 75 de ani, oriunde sunt invitat continui să dezbate subiecte de interes actual pentru orice vârstă. Chiar dacă nu consider că a fi lider este ceva nativ, este cu siguranță o chemare a Duhului Sfânt la investirea unui talant.

Nu vreau să trec cu vederea un lucru. După ce pastorul X a fost transferat la altă biserică din provincie, m-a contactat ca să vin să susținem un program cu tineretul și să-i împrumut cele două volume cu programe muzicale. Am fost chiar bucuros să mă implic. M-a solicitat de asemenea să rezolv și sonorizarea unei biserici din district. Nu aveam absolut nicio rețineră și am lucrat împreună și am rezolvat situația. Dar cea mai mare minune acum urmează. Cu câțiva ani în urmă, pastorul a venit să mai viziteze frățietatea pe care o păstorise. Era serviciul divin al Sfintei Cine. M-a căutat și mi-a cerut să facem actul umilinței împreună. Ne-au dat lacrimile, ne-am îmbrățișat și am șters trecutul. Domnul a lucrat în mod minunat. La scurt timp, dânsul a trecut la odihnă, așteptând să ne revedem. ■

Gili Antea, Biserica Labirint, București

COARNELE PROTESTANTE ALE MONSTRULUI PREACREȘTIN

Introducere

În numerele anterioare ale revistei am subliniat identitatea celor zece coarne ale fiarei din Apocalipsa 13:1 și am afirmat următoarele:

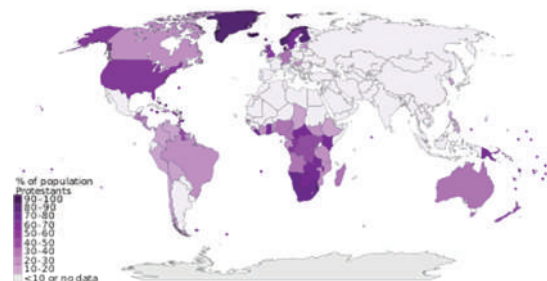
- a. Cele zece coarne sunt toate pe un singur cap, așa cum indică profeția din Daniel 7:7,20,24.
- b. Cele zece coarne ale fiarei din Apocalipsa au aceeași identitate, la modul general (puterile creștine succesoare ale Imperiului Roman), ca și coarnele din Daniel 7, cu deosebirea că, în Daniel 7, „zece” trebuie să fie un număr exact, întrucât descrierea coarnelor este dinamică. În Apocalipsa, cele zece coarne sunt un număr nedefinit, simbolic, întrucât ele sunt prezentate ca o imagine statică.
- c. Cele zece coarne nu reprezintă doar puterile Europei Occidentale, ci și Europa de Nord, Europa de Est, precum și toate țările de pe celelalte continente (Asia, Africa, America de Nord, America de Sud, Australia), care sunt foste colonii europene, sau au adoptat cultura europeană/creștină.
- d. Cele zece coarne nu sunt doar catolice, ci și ortodoxe, așa cum este și capul roman al fiarei.

De data aceasta, vom argumenta că între cele zece coarne periculoase, prin care se manifestă capul roman al fiarei, s-au numărat (sau se vor număra) și țările protestante, sau cu majoritate protestantă.¹ Din cele aproximativ 2,5 miliarde de creștini, catolicii formează majoritatea (circa 1,4 miliarde); ortodocșii numără cam 220 milioane, dar numărul protestanților (circa 880 milioane) se ridică repede spre un miliard.

1. Țările protestante

Pentru ca o putere politică să fie considerată unul din cele zece coarne ale profeției, trebuie să îndeplinească următorul criteriu: să fie o putere care, direct sau indirect, este dintre moștenitoarele Imperiului Roman, adică unul din statele care s-au format fie pe teritoriul imperiului creștin, fie pe un teritoriu cucerit și dominat de aceste puteri creștine.

Țările protestante sunt de regulă țări care au fost catolice până în secolul al XVI-lea, dar care, asemenea răsăritului ortodox, s-au rupt de Roma (e.g. Germania, Olanda, Regatul Unit, Danemarca, Norvegia, Suedia, Finlanda, Elveția, Letonia, Estonia, Ungaria); sau foste colonii ale acestora, sau țări politeiste, care au adoptat creștinismul protestant (Statele Unite, Jamaica, Guyana, Surinam, Africa de Sud, Botswana, Madagascar și alte țări din Africa, Oceania și America Centrală). Protestantismul este foarte răspândit și în țări catolice europene, în America Latină, în Canada, Filipine, în țările de tradiție ortodoxă (Europa de Est și Federația Rusă) sau în țări de tradiție păgână (Coreea de Sud, China, India etc.).

2. Catolici care s-au reformat parțial

Reforma protestantă din secolul al XVI-lea nu a fost o întoarcere la creștinismul primar al Noului Testament, în ciuda sloganului *Sola Scriptura*, ci a fost o întoarcere la creștinismul secolelor IV-VI, în care religia era impusă sau reglementată de stat. Protestanții au contestat papismul, unii au contestat și episcopalismul, dar au conservat ideea de națiune creștină, care impune statul creștin, religia oficială, *establishmentul*.

Această situație poate fi înțeleasă mai bine în funcție de teologia botezului. Bisericele care susțin validitatea botezului pruncilor (pedobaptismul) și a „succesiunii apostolice” au optat în mod natural pentru „statul creștin”, în timp ce mișcările protestante mai radicale, care au contestat validitatea

ierarhiei tradiționale și a botezului pruncilor, promovând botezul credinței (credobaptismul), au optat pentru bise-rică liberă și stat neutru.

Sub influențe moderne evanghelice și umaniste, țările protestante sunt acum state libere, în care religia și statul sunt separate. Acest curent politic a influențat și țările catolice și ortodoxe. Dar, la origine, țările în care protestantismul a fost religie de stat s-au dovedit la fel de persecutoare ca și „coarnele” catolice sau ortodoxe.

Această rătăcire tradițională (catolică) a statului „creștin”, care este în mod inevitabil persecutor, a fost conservată de marii reformatori (Luther, Zwingli, Calvin, Cranmer, Knox etc.). Ei au uitat că Isus declarase solemn înaintea lui Pilat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta!” Iar iudeilor le spusese clar: „Dați, dar, Cezarului, ce este al Cezarului și lui Dumnezeu, ce este al lui Dumnezeu!” și: „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși!” Această mare poruncă a Evangheliei se traduce astfel: „Acordă semenului tău exact aceeași libertate de conștiință, de religie și de exprimare pe care ți-o dorești ție!”

Ignorând acest principiu și având, desigur, intenții bune, așa cum aveau și autoritățile catolice sau ortodoxe când voiau să apere „dreapta credință” de propaganda „eretice”, statele protestante s-au dovedit a fi coarne periculoase ale vechiului monstru roman. Războaiele religioase din Europa de după Reformă dovedesc că atunci când creștinismul este religie de stat, fie catolicism, fie ortodoxism, fie protestantism, rezultatul poate fi dezastruos. În urma Războiului de Treizeci de Ani din Europa Centrală (1618–1648), au pierit între 4,5 și 8 milioane de oameni, soldați și civili, catolici și protestanți. Războiul de 80 de ani (1568–1648) între Olanda protestantă și Spania catolică s-a soldat, de asemenea, cu nemăsurate victime.

3. Intoleranța vechilor reformați

Statele protestante au folosit de la început diverse forme de control, constrângere și violență față de alți creștini, în special față de catolici și față de protestanții radicali. În unele cazuri, atitudinea unor catolici și a unor radicali impunea măsuri legale. Dar dincolo de acestea, statul protestant i-a persecutat și pe creștinii pașnici de toate culorile.

În 1525, Consiliul reformat din Zürich, sub patronajul spiritual al lui Zwingli, a decretat persecutarea anabapțiștilor, adică a celor care se rebotezau, negând astfel validitatea botezului pruncilor.² Ca urmare, câțiva predicatori anabapțiști au fost întemnițați și, peste doi ani, executați prin înec, care era numit în batjocură „al treilea botez”.

Felix Manz (1498–1527) a fost primul martir al Reformei Radicale, în vârstă de 30 de ani. Manz era un om învățat, care cunoștea ebraică, greacă și latină, fiu de preot catolic din Zürich. În 1519 trecuse de partea lui Zwingli și împreună ajunseseră la concluzii corecte privitoare la botez și la separarea între biserică și stat. Dar Zwingli nu a fost consecvent, s-a lăsat influențat de consiliul cetății, care nu voia o reformă radicală, și a devenit astfel complice la asasinarea politică a fostului său prieten, care a mers la moarte cu fruntea sus, încurajat de familia lui și de frații de credință. Sentința a fost aplaudată de reformatorul Heinrich Bullinger, din Geneva.

Balthasar Hubmeier, un alt învățat anabaptist, un universitar, fost prieten al lui Zwingli, a scris în apărarea credobaptismului și a libertății religioase. Cum era de așteptat, a fost aruncat în închisoare, împreună cu soția sa, de către autoritățile lui Zwingli (1526). După mai multe luni de torturi și fiind foarte bolnav, Hubmeier a cedat.

În catedrală, în prezența lui Zwingli, care ținuse o predică împotriva ereticilor, Hubmeier și-a citit retracta-

rea, tremurând și plângând. Dar dintr-odată a izbucnit: „Botezul pruncilor nu este de la Dumnezeu, ci oamenii trebuie să se boteze prin credința în Hristos!” Mulțimea prezentă s-a dezlănțuit, care în aplauze, care în strigăte împotriva lui. Autoritățile l-au dus înapoi la închisoare, unde el a scris o impresionantă rugăciune a credinței și statorniciei. A fost eliberat cu condiția părăsirii orașului. Astfel, Hubmeier a plecat în Moravia, unde a predicat Evanghelia. În 1528 însă, a fost arestat de autoritățile catolice în Viena, unde el a fost ars pe rug, iar soția lui a fost înecată.

Acestea au fost cazuri tipice, odată cu apariția Reformei radicale. Spațiul nu ne permite să prezentăm episoade asemănătoare cu același grad de detalieri. Vom spune doar că reformații radicali au crescut la număr și s-au diversificat confesional. În 1527, Oswald Glaidt, un călugăr catolic austriac, care devenise luteran, a acceptat botezul lui Hubmeier, iar în 1528, împreună cu Andreas Fischer, și-a însușit și a predicat teologia Sabatului zilei a șaptea. Fischer, care a scris și un tratat despre Sabat, a fost executat în 1540, în Slovacia. Glaidt a fost prins la Viena și executat prin înecare (1546). Soțiile lor, de asemenea, au fost executate.

Acești pionieri ai sabatarianismului din Europa au fost executați de autorități catolice, dar autoritățile protestante nu le-au fost favorabile sabatarienilor. În 1538, Luther scrisese o epistolă (*Contra sabatarienilor*)³ împotriva noii „erezii”. Printre protestanți, aveau doar libertatea de a se exila, dacă erau prinși. Așa se explică faptul că, după 1540, sabatarianismul a dispărut practic dintre anabapțiști. Doctrina Sabatului a apărut pe la 1588 și printre secuii din Transilvania („sâmbătașii”), care au rezistat eroic sub persecuțiile autorităților reformate până după 1620.

În 1622, Dieta transilvană a dat o lege împotriva „iudaizantilor”, iar în 1635 li s-a dat un ultimatum până la Crăciun, să aleagă între creștinism și iudaism.⁴ Dar sâmbătașii nu se grăbeau să aleagă, ceea ce dovedește că Hristosul în care credeau îi plasa undeva între versiunile de creștinism ardelenesc și iudaism.

În 1638, s-a dezlănțuit persecuția cruntă împotriva sâmbătașilor, începând de la Cluj și Târgu Mureș. Pe atunci numărau aproximativ 20.000. Proprietățile lor, inclusiv scrierile, le-au fost confiscate, credincioșii au fost torturați, condamnați la închisoare și la muncă silnică. Aurarul sâmbătaș János Torockai, din Cluj, a fost condamnat să fie ucis cu pietre. Simon Pécsi a fost închis și a murit după un an. Așa se face că sâmbătașii și-au ținut credința în secret timp de 230 de ani după aceea, fiind oficial unitarieni sau catolici. Când după 1868 li s-a permis să treacă la iudaism, mai numărau câteva sute. În ultimul refugiu al sabatarianismului transilvan, Bezidu Nou (Bözödújfalú), o bună parte dintre credincioși erau aproape total evrei, dintre care unii au

fost duși la Auschwitz, iar alții s-au refugiat în Israel sau în alte țări.⁵

Geneva lui Calvin a fost de asemenea intransigentă cu cei de alte opinii și practici. La 27 octombrie 1553 a fost ars pe rug savantul Miguel Servet, care, între altele, respingea botezul pruncilor și doctrina Trinității.⁶ Acesta a fost însă doar cazul cel mai faimos. În 1571, după patru ani de ciumă, Geneva a găsit o mulțime de țapi ispășitori, în special femei, despre care se spunea că ar fi făcut pact cu diavolul și că ar fi participat la „sabatul vrăjitoarelor”. Parte dintre acești nefericiți au fost exilați, iar alții au fost arși pe rug. Catolicii făcuseră asta multă vreme, dar protestanții au vrut să demonstreze că nici ei nu tolerează abaterile.⁷

Scotia reformată nu a fost mai prejos. În 1563 se dăduse o lege împotriva vrăjitoriei, iar după 1590, însuși regele James (al Scoției și al Angliei), care învățase de la protestanții danezi acest soi de vânătoare, a început să se ocupe de cazuri, scriind chiar o carte de inițiere. O femeie, pe nume Agnes Sampson, acuzată că ar fi vrăjitoare șefă și ar provocat chiar furtuni ca să-l distrugă pe rege, a fost judecată. Întrucât femeia nu recunoștea, a fost torturată până a recunoscut, chiar și în fața regelui, după care a fost condamnată și executată prin strangulare și ardere (1591).⁸ Acolo unde adoratorii diavolului sunt condamnați prin legi, nici adoratorii lui Dumnezeu nu sunt în siguranță.

4. Intoleranța vechilor luterani

Încă de la apariția lor, anabapțiștii s-au confruntat nu doar cu antipatia catolică și reformată, ci și cu opoziția luterană. S-a scris împotriva lor, dar cu puțin efect. Autoritățile luterane au făcut război împotriva anabapțiștilor violenți, pe motive social-politice. Dar luteranii îi considerau pe anabapțiștii pașnici mai degrabă rătași, decât periculoși.

Dar nici anabapțiștii pașnici nu au fost tolerați multă vreme de autoritățile luterane. După sinodul anabaptist din Augsburg (1527) – unde se întâlniseră circa 60 de persoane, reprezentanți ai mai multor facțiuni anabaptiste, în căutarea unității de credință și de practică –, autoritățile cetății, în majoritate luterane, dar și catolice, au decis arestarea participanților. Întâlnirea a rămas în istorie ca Sinodul Martirilor, deoarece mulți au fost arestați și închiși pe viață. Hans Hut, unul dintre principalii lideri, a fost torturat și în final a fost ars de două ori: odată în incendiul izbucnit în închisoare și a doua oară în mod solemn, ars ca eretic. Încă un secol după aceea, anabapțiștii nu au avut liniște în Germania.⁹

Dar nu numai disidenții creștini au fost persecutați. Evreii, marcați de învinuire creștine clasice, au fost priviți cu multă ostilitate și batjocură de protestanții germani. Până recent, pe zidurile unor renumite biserici din

Germania încă exista sculptura catolică numită Judensau (scroafa iudaică), înfățișând o scroafă, având Talmudul în pânțele și alăptându-i pe rabini. Deasupra este scris: „Rabini” și „Schemhamphoras” (*šēm hamməforāš* „Numele inefabil”) – referirea iudaică la Numele sacru (Yahwé) pe care iudeii nu-l pronunță, pentru a nu-l profana.¹⁰

Trist și rușinos este faptul că Luther însuși, în 1543, a publicat o scriere jignitoare „despre evrei și minciunile lor”, și după câteva luni, a publicat „Despre Schem Hamphoras și despre urmașii lui Hristos”.¹¹ Un protestant putea spune astfel că evreii sunt oame-nii diavolului, uitând că nici cerul nu folosește asemenea arme împotriva diavolului (Iuda 1:9).

5. Intoleranța vechilor anglicani

Anglia, în care după Reformă a predominat protestantismul în versiune anglicană, a fost foarte zeloa-să în apărarea *establishment*-ului dreptei credințe cu sabia și a produs, de asemenea, victime. Printre primii martiri/victime se numără 40 de catolici executați între anii 1535 și 1579. Unii se făceau vinovați pentru că nu-l recunoșteau pe rege drept capul bisericii, în locul papei, alții erau acuzați de trădare, sau de complot împotriva regelui – ceea ce nu este exclus.¹² În orice caz, aceștia au fost între timp sanctificați.

În ce privește protestanții disidenți, aceștia au fost persecutați sistematic de autoritățile protestante britanice. În 1550, anabaptista Joan Bocher a fost arsă pe rug, așa cum catolicii arseseră mai mulți anabapțiști între 1535 și 1539. Nu după mult timp însă, venind la putere regina catolică Mary I (Maria Sângeroasa), roata istoriei s-a întors, iar Rogers a fost ars ca eretic de autoritățile catolice.¹³ În 1608 au început să fie persecutați anumiți congregaționaliști englezi care, sub influența anabapțiștilor din Olanda, au devenit bapțiști englezi.¹⁴

Pe la 1617, unii dintre bapțiști au început să susțină Sabatul zilei a șaptea, numindu-se în mod natural bapțiști de ziua a șaptea.¹⁵ Dintre primii pionieri sabatiști, pastorul John Traske și soția sa, Dorothy, au fost arestați. Se pare că predicatorul îi scrisese regelui și îl scandalizase. După un an de detenție, Traske a renunțat la credință, dar soția sa Dorothy a rămas 25 de ani în închisoare. Prima carte bapțiastă de ziua a șaptea publicată de James Ockford în 1650, pentru promovarea Sabatului biblic, a produs atâta tulburare bisericii regale, încât s-au ars toate exemplarele găsite. Un singur exemplar a supraviețuit până astăzi, conservat într-o bibliotecă din Oxford.

Exemplele trecute în revistă sunt numai atingerea acestui subiect trist. Cititorul poate verifica istoria protestantismului oficial, o istorie marcată de intoleranța

specifică oricărei religii de stat. Statele protestante au devenit treptat mai tolerante și mai umaniste, pe măsură ce au adoptat în constituțiile lor drepturile omului. Până atunci însă, nu numai persecuția religioasă a caracterizat aceste state creștine, ci și alte rele sociale, cum ar fi sclavagismul și alte forme de exploatare abuzivă.

Încheiere

În concluzie, capul roman al fiarei din Apocalipsa 13 nu se referă doar la Vatican și țările catolice, ca moștenitoare ale Imperiului Roman Creștin. Cele zece coarne sunt simbolul static al tuturor puterilor creștine (inclusiv ortodoxe și protestante), derivate din aceeași sursă și având același comportament periculos. Istoria, în acest caz, ne învață ceva despre viitor, deoarece profeția afirmă despre capul rănit de moarte (tocmai capul încoronat cu toate coarnele creștine), că rana se va vindeca și fiara va fi din nou fiară, ba încă și mai mult (Apocalipsa 13:3). ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ Profeția a devenit între timp istorie. Unele afirmații nu se mai potrivesc astăzi, dar ele au fost potrivite la vremea lor. Multe țări foste catolice sau protestante sunt astăzi seculare, unele aproape anticreștine. Dar când rana aplicată de sabia anticreștină, începând cu Revoluția Franceză, se va vindeca, politica creștinismului tradițional va reinvia în aceste țări foste catolice sau protestante. De aceea, vom vorbi despre aceste puteri protestante, ignorând deocamdată epoca secularismului în care ne aflăm.

² <https://www.wayoflife.org/database/protestantpersecutions.html>.

³ Liechty, Daniel. „Sabbatarianism.” Global Anabaptist Mennonite Encyclopedia Online. 1989. Web. 10 Jan 2024. <https://gameo.org/index.php?title=Sabbatarianism&oldid=77315> . <https://concordiatheology.org/2010/05/luther%e2%80%99s-writing-against-emerging-sabbatarianism>

⁴ Din nefericire, sămbătașii ardeleni aveau într-adevăr tendințe iudaizante, moștenite de la Matthias Vehe, maestrul lui András Eössi și Simon Pécsi. Autoritățile îi sileau să aleagă între o confesiune creștină acceptată și iudaism, iar ei au ales să se refugieze în iudaism, așa cum au făcut și subbotnikii din Rusia. Fiind o ramură unitariană, aceștia nu credeau în dumnezeirea lui Isus. Păstrau nu doar Sabatul, ci și sărbătorile iudaice, dar nu se circumcideau. Astfel, sămbătașii semănau cu unele ramuri adventiste americane numite „Bisericele lui Dumnezeu de Ziua a Șaptea” și cu unele grupuri iudaizante sau „mesianice” existente astăzi la vest de Carpați.

⁵ En.Wikipedia „Szekler Sabbatarians”.

⁶ Michael Servetus - Wikipedia .

⁷ Geneva witch trials - Wikipedia.

⁸ Agnes Sampson - Wikipedia.

⁹ Martyrs' Synod - Wikipedia.

¹⁰ Judensau - Wikipedia.

¹¹ On the Jews and Their Lies - Wikipedia ; Vom Schem Hamphoras - Wikipedia.

¹² Forty Martyrs of England and Wales - Wikipedia.

¹³ List of Protestant martyrs of the English Reformation - Wikipedia.

¹⁴ Baptist - History | Britannica.

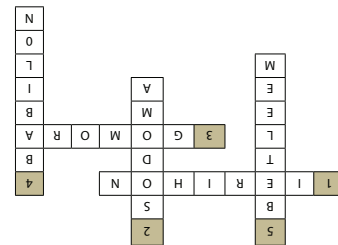
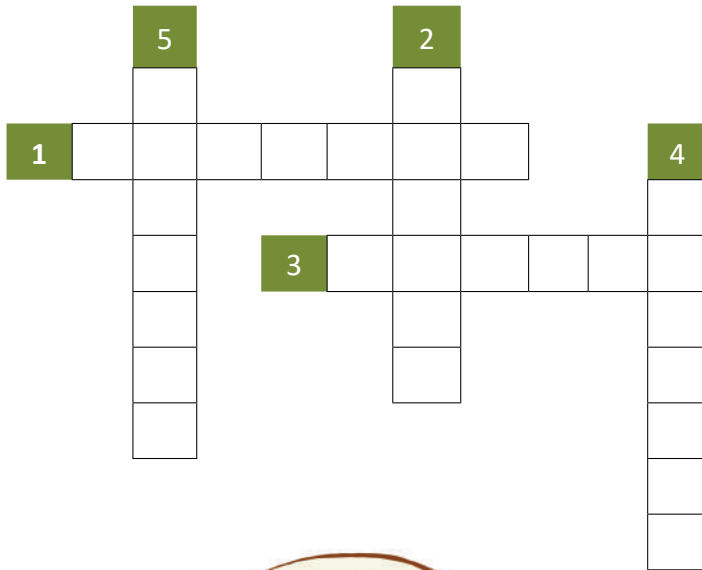
¹⁵ Seventh Day Baptists - Wikipedia.

CETĂȚI DIN BIBLIE

Rezolvă grila completând-o cu denumiri geografice din Biblie, potrivit definițiilor date:

1. Cetatea în care locuia orbul Bartimeu.
2. Una dintre cetățile peste care a făcut Dumnezeu să plouă pucioasă și foc.
3. A doua cetate peste care a făcut Dumnezeu să plouă pucioasă și foc.
4. Nebucadnețar împăratul...
5. Cetatea lui David

Răspuns: 1. Ierihon (Luca 18:35-43) 2. Sodoma (Geneza 13:10) 3. Gomora (Geneza 13:10) 4. Babilon (2 Regi 24:1) 5. Betleem (1 Samuel 20:6)

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

ZILELE
UNIVERSITĂȚII
ADVENTUS

17 – 19 mai 2024

ORIGINI & PERSPECTIVE

Pentru participare la eveniment
înscrie-te la adresa
www.uadventus.ro/zileleua2024

„Nu avem a ne teme de nimic
pentru viitor, decât de a uita calea
pe care ne-a condus Domnul și
învățătura Sa din istoria trecutului
nostru.”

E. G. White, *Schițe din viață*, p. 196

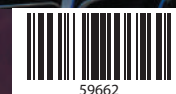
Un număr limitat de tineri pot beneficia de cazare
și masă gratis conform punctajului obținut
la completarea formularului de înscriere.

Informații suplimentare
0753 142 622
secretariat@uadventus.ro

ONLINE

[universitateaadventus](https://www.facebook.com/universitateaadventus)

[@universitateaadventus](https://www.youtube.com/@universitateaadventus)

CONVENȚIA NAȚIONALĂ ADVENTISTĂ DE
ASISTENȚĂ
ȘI MISIUNE SOCIALĂ

29 – 30 MARTIE 2024

Lucrăm pentru El!

MOTTO:

„...MIE MI LE-AȚI FĂCUT.” MATEI 25:40

Cei interesați de eveniment sunt invitați să se înscrie la adresa
<http://uadventus.ro/conventienams2024>

ONLINE

[universitateaadventus](https://www.facebook.com/universitateaadventus)

[@universitateaadventus](https://www.youtube.com/@universitateaadventus)

Invitat: Florian Ristea
Directorul Departamentului Școala de Sabat
și Lucrare Personală, Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea - zona intereuropeană

Pentru informații suplimentare
Tel. 0753 142 622
Email: secretariat@uadventus.ro